

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Maart 1976
76e Jaargang · Nummer 3

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson Thomas S. Monson
Mark E. Petersen Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley Marvin J. Ashton
LeGrand Richards Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley David B. Haight

Adviseurs

Robert D. Hales, John E. Carr,
Daniel H. Ludlow, Verl F. Scott,
Dean L. Larsen, O. Leslie Stone,
Neal A. Maxwell

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

G. Ph. M. Kraanen, coördinator Kerkelijk
Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht

Correspondent Ring Den Haag (Holland)

G. Diender, Koningin Emmakade 88,
Den Haag

Correspondente Zendingsgebied

Amsterdam Nederland
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52, Amersfoort

Layout

Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijis f 10,— per halfjaar, f 19,— per jaar.
Gironummer 240615, t.n.v. Zendingsgebied
Amsterdam Nederland
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Ring Den Haag (Holl.):
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingenv.

Prijis: BF 260 per jaar, voor rekening
570-1010204-07, T.N.V. Zendingsgebied
Antwerpen, België.

Price for subscribers in the United States
and Canada: \$ 6.00
(mailed by surface mail).

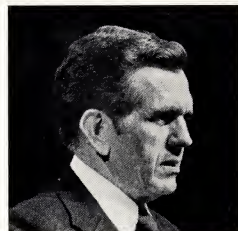
© 1976 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

9

14

21

17

Inhoudsopgave

Man en vrouw, Spencer W. Kimball	1
Hij leeft! Want wij hebben Hem gezien, Ivan J. Barrett	4
De avond voor Hij stierf, David H. Yarn Jr.	9
Bid voor papa	12
Het gebed van de kinderen	13
Van vriend tot vriend, Hugh B. Brown	14
Het offer van Abraham	17
Zandstorm in de Sahara, Maureen Dunne	18
Voor de grap	20
Onafhankelijk zijn van anderen, Boyd K. Packer	21
Durf jij dat te vragen? Linda Archibald	24
Mormoons dagboek	26
Als de geest maar gewillig is, Paul H. Dunn	27

Boodschap van het Eerste Presidium

Man en vrouw

DOOR PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Uit een toespraak gehouden op 27 juni 1975

Onze hemelse Vader heeft een bepaald plan voor de ontwikkeling van de mens van kindsheid tot godschap. Het is niet altijd een gemakkelijk leven, maar het kan, afhankelijk van onze houding, alleszins de moeite waard zijn.

Laten we Gods plan eens nagaan. Toen Mozes de profet des Heren was, ontving hij grootse visioenen en openbaringen. Hem werd toegestaan het allereerste begin te aanschouwen en zelfs wat er vóór het begin van deze aarde had plaatsgevonden.

Ook Abraham had dit voorrecht: „Ik ben de Here, uw God,” zei de Schepper tegen Abraham, „. . . Ik regeer boven in de hemelen en beneden op de aarde, in alle wijsheid en bedachtzaamheid, over alle intellegendies die uw ogen sedert het begin hebben gezien.” (Abr. 3:19, 21.)

En staande tussen de talrijke voorsterfelijke geesten, zei de Here: „Wij zullen nederdalen, want er is ruimte daar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken waarop dezen kunnen wonen;

„En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden.” (Abr. 3:24, 25.)

„En de Goden sloegen die dingen die Zij hadden geboden gade, totdat ze gehoorzaamden.” (Abr. 4:18.)

Toen kwamen, achtereen, de vissen, de levende schepselen en het geveugeld gevogelte.

„En de Goden zagen dat Zij zouden worden gehoorzaam, en dat Hun plan goed was.” (Abr. 4:21.)

En toen de wateren krioelden van de levende schepselen en van gevogelte vervuld was, zeiden de Goden: „Wij zullen ze zegenen en vruchtbaar doen zijn, en zich doen vermenigvuldigen.” (Abr. 4:22.)

En het vijfde „tijdperk,” dat gewoonlijk een dag wordt genoemd, was volbracht.

Er kwam nog een tijdperk en levende schepselen, vee, kruipend gedierte, en wild gedierte der aarde, naar hun aard, werden voortgebracht; „en de Goden zagen dat ze zouden gehoorzamen.” (Abr. 4:25.)

Zodra de aarde georganiseerd was, beraadslaagden Zij onder elkaar en zelden: „Laat ons nederdalen en de mens

vormen naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en Wij zullen hun heerschappij geven . . .

„Dus daalden de Goden neder om de mens naar Hun eigen beeld te scheppen . . . om hen man en vrouw te vormen.” (Abr. 4:26, 27.)

En nu werd het plan voltooid, en u en ik en onze ontelbare broeders en zusters zouden in de gelegenheid worden gesteld om op een normale, natuurlijke manier op aarde te komen en de mogelijkheden te genieten die ons hier geschonken worden.

Wij zijn allemaal geestelijke kinderen van God; wij zijn zijn hoogste schepping; de aarde en alles wat erbij hoort, is voor de groei, ontwikkeling en voldoening van de gehele mensheid. En de Here zei,

„Voorwaar zeg Ik: Voor zoverre gij dit doet, is de volheid der aarde de uwe . . .

„Ja, alles, wat in zijn jaargetijde uit de aarde voortkomt, is voor het welzijn en gebruik van de mens geschapen, om zowel het oog te behagen als het hart te verblijden;

„Ja, voor voedsel en kleding, voor smaal en reuk, om het lichaam te versterken en de ziel te verkwikken.

„En het behaagt God, dat Hij de mens dit alles heeft gegeven; want het werd geschapen met het oogmerk om . . . te worden gebruikt . . .” (LV 59:16, 18-20.)

Nu was het plan af, het programma was opgesteld en ieder detail overwogen.

En het zesde tijdperk brak aan, en Hun plannen luiden als volgt: „Wij zullen hen (man en vrouw) vruchtbaar doen zijn en zich doen vermenigvuldigen, en de aarde doen vervullen en haar doen onderwerpen.” (Abr. 4:28.)

Dit was geen latere overweging of iets dat zich geleidelijk ontwikkelde. Dit was een zorgvuldig opgesteld plan dat aan de eigenlijke schepping vooraf was gegaan.

Eindelijk brak de dag aan dat „de Goden (neder)daalden en vormden deze de beginsfasen van de hemelen en de aarde . . .

„En de Goden vormden de mens uit het stof der aarde, en namen zijn geest (dat wil zeggen, de geest van de mens) en brachten die in hem; en Zij bliezen de levensadem in zijn neusgaten, en de mens werd een levende ziel.” (Abr. 5:4, 7.)

Vervolgens „vormden zij een vrouw, en Zij brachten haar voor de man.” (Abr. 5:16.)

Ook dit was geheel volgens Gods plan.

En Adam verheugde zich en zei: „nu zal zij „mannine” (vrouw) worden genoemd . . .

„Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven; en zij zullen één vlees zijn.” (Abr. 5:17, 18.)

De Goden hadden gezegd, „Laat Ons een hulpe maken die de mens gelijkwaardig is, want het is niet goed dat de mens alleen is; daarom zullen wij een hulpe maken die hem gelijkwaardig is.” (Abr. 5:14.)

Wij hebben erop gewezen dat zij, de Goden, de plannen voor deze schepping hadden ontworpen en alle dingen, ook de man en de vrouw, hadden geformeerd en er leven aan hadden geschonken. Dit alles deden zij met een duidelijk doel.

„En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen. En God zegende hen en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde en onderwerpt haar . . .” (Gen. 1:27, 28.)

En Hij had kunnen zeggen: „En God zegende hen opdat zij vruchtbaar zouden zijn en de aarde zouden vervullen, want daarin wordt een grote zegen gevonden die velen mislopen.”

Dat er kinderen geboren zouden worden was geen ongelukkig bijverschijnsel. Integendeel, de plannen voor dit hele programma waren uiterst zorgvuldig opgesteld. De Here had ook wel andere maatregelen kunnen treffen, maar hoe hadden de ouders dan hun kinderen kunnen koesteren en grootbrengen?

Het lichaam van de man en het lichaam van de vrouw werden verschillend geschapen zodat zij elkander aanvulden en de vereniging van die twee een conceptie zou opleveren die een levende ziel in de wereld zou brengen, een van die talrijke zielen die Abraham aanschouwde toen de Here de toekomst ontsluitte.

Op dit punt moeten wij benadrukken dat het de Here was die man en vrouw schiep om hun eigen soort voort te brengen, en uit die miljarden verbintnissen zijn steeds weer mannelijke en vrouwelijke wezens geboren. Hun lichaam is nog steeds zo gevormd dat zij tot het einde der tijden een mannelijk of een vrouwelijk kind, de geestelijke kinderen van God, zullen voortbrengen.

En bij het afronden van ieder „tijdperk” van de schepping, zagen de Goden dat Zij gehoorzaamd werden — het woord was gehoorzaam! Toen de goden hun werk aanschouwden, zagen zij dat het „zeer goed” was.

Dit was de normale, juiste manier om het gehele plan in stand te houden, om zielen in de wereld te brengen en hen in staat te stellen zich te ontwikkelen.

Laat geen enkel vieselijk verstand in zijn of haar voorgewende wijsheid tot de conclusie komen dat er ergens met het plan iets misgegaan is. Het gehele plan werd op intelligente wijze uitgedacht en georganiseerd zodat kinderen in een sfeer van liefde en onderlinge afhankelijkheid op aarde zouden komen. Als de oppervlakkige denkbeel-

den die heden ten dage door vele mensen worden geoesterd ooit hadden geprevalereerd, dan waren de wereld, het menselijke geslacht en alle betamelijke dingen reeds lang tot een eind gekomen.

Het was de Here Jezus Christus zelf die tijdens zijn aardse bediening tegen de Farizeeërs zei: „Hebt gij niet gelezen, dat de Schepper hen van den beginne als man en vrouw heeft gemaakt?” en geen ander soort? (Matt. 19:4.)

En zij ontvingen het gebod dat de man zijn vrouw diende aan te hangen, „en die twee zullen tot één vlees zijn.

„Zo zijn zij niet meer twee, maar één vlees. Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidt de mens niet.” (Matt. 19:5, 6.)

Hierin klinkt een sterke veroordeling door de Here van echtscheiding en het uiteenrukken van gezinnen.

Het samengaan van de geslachten, van de man en zijn vrouw (en *alleen* van de man en zijn echtgenote), was in hoofdzaak bedoeld om kinderen op de wereld te brengen.

Het is nooit de bedoeling van de Here dat seksuele ervaringen slechts voor plezier dienen of om hartstocht en wellust te bevredigen. Wij zijn ons niet bewust van richtlijnen van de Here die zouden inhouden dat gepaste geslachtelijke omgang tussen echtelieden zou moeten worden beperkt tot die contacten die nodig zijn voor het voortbrengen van kinderen, maar vanaf Adam tot op heden zijn er vele

bewijzen dat de Here evenmin een voorstander is van onbetuigd geslachtelijk verkeer.

Laten wij, degenen die op de hoogte zijn van de rechtmatige gang van zaken en des Heren plan, geen misbruik van dit goddelijk stelsel toelaten.

Er zijn op dit moment vele mensen op aarde die, op ongehoorlijk arrogant wijze, zich een wereld trachten te scheppen die gefundeerd is op de plannen van Satan, want deze verheugt zich wanneer er kwaad wordt bedreven.

Een vooraanstaand spreker bracht naar voren dat sex niet het gebruik is van iets dat in wezen slecht is, maar het misbruik kan worden van iets dat in wezen goed is.

Het is zeker niet gemakkelijk voor de vrouw om haar kind met smart en pijn ter wereld te brengen, maar toch dient haar verlangen uit te gaan naar haar man, want hij zal over haar heersen. Het is evenmin gemakkelijk voor de man om in het zweet zijns aanschijns zijn gezin te onderhouden, maar dit is het ware plan. (Zie Gen. 3:16-19.) En het werpt grote zegeningen af.

Haast iedere keer dat de Schriften gewagen van de schepping van de mens, worden ook de woorden „man en vrouw” gebruikt. Mozes zei in het vijfde hoofdstuk van Genesis: „Ten dage, dat God Adam schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods . . .” (Gen. 5:1.) Het is ook geen hofse frase dat u en ik in de gelijkenis Gods zijn geschapen, om ten slotte goden, koninginnen en koningen te worden.

„Man en vrouw schiep Hij hen en noemde hen „mens” (Adam).” (Gen. 5:2.)

Adam was hun naam. En ik neem aan dat de naam Adam hun familienaam was, net zoals mijn vrouw en ik Kimball heten.

Toen Adam de vrouw ontving, noemde Adam haar Eva „omdat zij de moeder aller levenden was.” (Moz. 4:26.) Zij was de eerste. Adam en Eva waren de voorzaten van het ras. Zij waren de eerste vader en moeder, en alle sterfelijke kinderen zijn de nakomelingen van dit echtpaar.

Welnu, deze man en deze vrouw werden voor de eeuwigheid verzegeld, waarbij God zelf de verzegeling voltrok. Hij gaf Adam zijn vrouw Eva. Het was Zijn bedoeling dat alle mensen zo waardig zouden leven dat hun huwelijk voor tijd en eeuwigheid kon worden voltrokken. De Here heeft gezegd, dat om de hoogste van de drie hemelen of graden van heerlijkheid in het celestiale koninkrijk te kunnen bereiken, „een man deze staat in het priesterschap (moet) aanvaarden (namelijk het nieuw en eeuwig huwelijksverbond);

En indien hij dit niet doet, kan hij deze niet verwerven.” (LV 131:2, 3.)

„Het plan des Heren werd op intelligente wijze georganiseerd, zodat kinderen in een sfeer van liefde en onderlinge afhankelijkheid op aarde zouden komen. Als de oppervlakkige denkbeelden die heden ten dage door vele mensen worden gekoesterd ooit hadden geprevaleerd, dan waren de wereld, het menselijk geslacht en alle betamelijke dingen reeds lang tot een eind gekomen.”

Dit is de juiste weg.

Er zijn mannen die uit eigen vrije wil geen huwelijk aan-

gaan. Zij doen zichzelf tekort. Misschien zijn er ook vele vrouwen die zichzelf van hun zegeningen beroven. Anderen zijn nooit getrouwd omdat zij de gelegenheid hiertoe niet ontvingen. Wij weten natuurlijk, dat de Here dit recht zal zetten en dat niemand ooit zal worden veroordeeld voor iets waar hij of zij niets aan kon doen. Dit is het plan van de Here.

Laat echter niemand, wat betreft het huwelijk en de functie die de man en de vrouw daarin te vervullen hebben, God trotseren of zijn goddelijk plan negeren.

„Want er staat geschreven: Verderven zal ik de wijsheid der wijzen, en het verstand der verstandigen zal Ik verdoen.

„Waar blijft de wijze? Waar de schriftgeleerde? Waar de redetwister van deze tijd? Heeft God niet de wijsheid der wereld tot dwaasheid gemaakt?” (1 Cor. 1:19, 20.)

Waarom veroorloven sommige mensen zich kritiek op Gods plan? Waarom kunnen zij hun functie in het leven niet aanvaarden en er dankbaar voor zijn?

Onlangs stond er een artikel in een van onze kranten, dat kennelijk door een moedige vrouw was geschreven. Zij zei:

„De Schriften geven aan dat er geen belangrijker verantwoordelijkheid in het leven van de man is dan zijn vrouw en kinderen te leiden, te beschermen, te verzorgen. In den beginne, toen God de man en de vrouw schiep, zei Hij tegen de vrouw: „Naar uw man zal u wegeerte uitgaan, en hij zal over u heersen (maar ik geef de voorkeur aan het woord presideren).” (Gen. 3:16.) De apostel Paulus bevestigde dit toen hij zei: „De man is het hoofd van zijn vrouw, evenals Christus het hoofd is zijner gemeente.” (Ef. 5:23.)

Deze vrouw spreekt verder over de zogenaamde intellectuelen, die het plan van God zouden willen wijzigen. Uit haar woorden blijkt haar volmaakt vertrouwen in het feit dat God wist wat Hij deed toen Hij het gezin hier op aarde organiseerde.

Ik hoop van harte dat de meisjes en vrouwen, die mannen en jongens van de kerk volle teugen zullen nemen van de wateren des levens en hun leven zullen voegen naar de moole en veelomvattende taken die de Here hen heeft opgedragen.

Ik hoop dat wij geen poging zullen wagen om een reeds volmaakt plan te perfectioneren, maar er met geheel onze macht, ons verstand en onze kracht naar zullen streven onszelf, binnen dit grote plan dat ons is gegeven, te perfectioneren. Het zou niet billijk zijn het plan de schuld te geven omdat sommigen onder ons erin gefaald hebben. Laten wij onze houding, onze daden, ons gehele leven beheersen, opdat wij erfgenamen kunnen worden van de rijke zegeningen die ons zijn beloofd.

Wat een geweldige, ons door God gegeven rol zou ieder van ons kunnen spelen in dit grootse, goddelijke drama! Wat een vol, bevredigend leven kunnen wij hebben! Wat een prachtig gezin kunnen wij koesteren en opvoeden! Wat wacht ons een hemelse toekomst! Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus de Christus is. En ook weet ik, dat dit zijn plan is.

Hij leeft! Want wij hebben Hem gezien

DOOR IVAN J. BARRETT

In de lessen in de klas evangelieeeler voor de komende maand augustus wordt verteld van de opgestane Christus, diens bediening van veertig dagen onder zijn discipelen en hoe zij erop werden voorbereid zijn getuigen te zijn. Dit artikel benadrukt de verschijningen van de Heiland in de laatste dagen, na de herstelling van het evangelie. Deze verschijningen zijn in overeenstemming met zijn vroegere belofte: „Ik zal . . . Mijzelf aan hem openbaren . . . en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen.” (Joh. 14:21, 23.)

De huidige bedeling van het evangelie werd ingeluid door de persoonlijke verschijning van God de Eeuwige Vader en zijn geliefde Zoon Jezus Christus aan een veertienjarige boerenjongen, die bestemd was de grootste profeet en ziener te worden die ooit op aarde had geleefd. De jeugdige profeet heeft van zijn eerste visioen getuigd:

„ . . . ik (zag) recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel . . .

„Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!*” (JS 2:16, 17.) Dit visioen van de Vader en de Zoon, dat door middel van Joseph Smith de inleiding vormde tot de bedeling van de volheid der tijden, is bestempeld als de grootste zichtbare openbaring aller tijden van God en zijn Zoon. Het verbrijzelde de valse leerstellingen over God die eeuwenlang aan de mensen waren onderwezen. In de tijd van Joseph Smith heerste de opvatting dat God een geest was zonder lichaam, die:

„Verwarmt in de zon, verfrist in de bries,

Straalt in de ster, en bloeit in de boom;

Leeft door alle leven, zich uitstrekt door alle verten,

Onverdeeld zich spreidt, onuitgeput zijn werk verricht.”

(Alexander Pope (Engelse dichter, 1688-1744), *Essay on Man*, „Epistle One,” de regels 271-274.)

Deze verhandeling van Pope was een prachtige beschrijving, maar niet van de God naar wiens beeld de mens, volgens de bijbel, werd geschapen. (Zie Gen. 1:26, 27.)

Joseph Smith aanschouwde God en Jezus Christus als intelligente Wezens die werkelijk bestaan en met wie wij kunnen spreken. En in deze laatste bedeling hebben vele anderen getuigd dat zij de Heiland hebben gezien en dat Hij werkelijk leeft.

Tijdens de eerste algemene conferentie die in deze bedeling, nadat de kerk was georganiseerd, werd gehouden, zag Newell Knight de hemelen zich openen en dat de Heiland ter rechter hand van de Vader gezeten was. De profeet Joseph schreef hierover:

„Plotseling ontving hij een visioen van de toekomst. Hij zag het grote werk dat door mijn toedoen tot stand zou worden gebracht. Hij zag de hemel geopend en aanschouwde de Here Jezus Christus, die gezeten was ter rechterhand van de Allerhoogste, en hem werd te verstaan gegeven dat de tijd zou komen dat hij zou worden toegelaten tot zijn tegenwoordigheid om voor eeuwig zijn gezelschap te genieten.” (*History of the Church*, 1:85.)

Op de vierde conferentie van de kerk, die begin juni 1831 werd gehouden, werd ook Lyman Wight zó door de Geest omgeven, dat de hemelen zich voor zijn ogen openden, waarbij hij de Zoon zag zitten ter rechterhand van de Vader. (HC 1:176.)

Op zekere avond in de vroege zomer van het jaar 1831, bezocht Mary Elizabeth Rollins, een twaalfjarig meisje, tezamen met haar moeder, het huis van de profeet in Kirtland, om meer te weten te komen over het Boek van Mormon. Er waren nog andere vrienden en verwanten aanwezig, en toen de profeet de kamer binnenkwam, stelde hij voor een vergadering te houden. Het twaalfjarige meisje herinnerde zich:

„Na een gebed en een lied, begon Joseph te spreken, op een zeer plechtige en ernstige toon. Plotseling hield hij op en bleef volkomen roerloos staan. Hij keek recht voor zich uit en de glans van zijn gezicht overtrof het schijnsel van de kaars die even achter zijn hoofd op een plank stond te branden. Ik meende haast zijn jukbeenderen te kunnen ontwaren. Het leek alsof er een sterk licht binnen in zijn hoofd was dat door iedere porie naar buiten scheen. Ik kon mijn ogen niet van zijn gezicht afhouden.

„Na een korte poos keek hij ons zeer ernstig aan en zei: „Broeders en zusters, weet u wie er vanavond in uw midden is geweest? Een van zijn familieleden antwoordde: „Een engel des Heren.”

„Joseph reageerde niet. Toen gleed Martin Harris, die op een kist was gezeten aan Josephs voeten, op zijn knieën, omvatte de knieën van de profeet en zei: „Ik weet het, het was onze Here en Verlosser, Jezus Christus.” Joseph legde zijn hand op Martins hoofd en antwoordde, „Martin, God heeft je dit geopenbaard. Broeders en zusters, de Heiland is in uw midden geweest en ik wil dat u dit onthoudt. Hij wierp een sluier over uw ogen, want u kon zijn aanblik niet verdragen. U moet met melk en niet met vlees worden gevoed. Ik wil dat u deze dingen onthoudt alsof het de laatste woorden waren die mijn mond hadden geuit.” (Dagboek van Mary Elizabeth Rollins Lightner, onuitgegeven manuscript, pp. 2-4.)

In februari 1832 woonde Joseph Smith ten huize van John

Johnson in Hiram in Ohio. Hij was bezig met een herziening van de bijbel en werd daarbij geholpen door Sidney Rigdon. Op zekere dag, toen zij de zaak overpeinsden van het vergolden worden van de mens volgens zijn daden in het vlees, kwamen zij tot de conclusie dat het begrip „hemel”, zoals dit bedoeld wordt als eeuwige woning voor de heiligen, meerdere koninkrijken moest omvatten. De profeet Joseph vertelt hierover:

„En terwijl wij over deze dingen peinsden, raakte de Here de ogen van ons verstand aan, en ze werden geopend, en de heerlijkheid des Heren omstraalde ons.

En wij zagen de heerlijkheid van de Zoon, ter rechterhand des Vaders, en ontvingen van Zijn volheid; En wij zagen de heilige engelen, en hen, die geheiligd zijn voor Zijn troon, die God en het Lam aanbaden, en Hem voor eeuwig aanbidden.

En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is —

Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn.” (LV 76:19-24.) Er waren een twaalftal andere broeders aanwezig in de kamer toen dit visioen werd ontvangen. Eén van hen, Philo Dibble, getuigde als volgt: „Ik zag de heerlijkheid en voelde de macht, maar aanschouwde niet het visioen.” (*Juvenile Instructor*, 27:303.)

In de openbaring waarin Hij de oprichting gebood van de school der profeten, zei de Here:

„Heilig u daarom, opdat uw gemoed oprechter voor God worde, en de dagen zullen komen, dat gij Hem zult zien; want Hij zal Zijn aangezicht voor u ontsluiten, en het zal in Zijn tijd geschieden, en op Zijn wijze, en overeenkomstig Zijn wil.” (LV 88:68.)

In de profetenschool hield Joseph Smith een serie toespraken bekend als de „Lezingen over het geloof.” Het hoofdthema van deze verhandelingen was gebaseerd op de hierboven genoemde passage uit de Leer en Verbonden. De profeet Joseph zei onder andere:

„ . . . dat nadat eenig gedeelte der menselijke familie bekend gemaakt is met het belangrijke feit, dat er een God bestaat, die alle dingen geschapen heeft en het geschapene onderhoudt, zoo zal de uitgebreidheid hunner kennis ten opzichte van Zijn karakter en heerlijkheid, afhankelijk zijn van hunnen ijver en de getrouwheid waarmee zij Hem zoeken. Totdat zij, gelijk Henoch, de broeder van Jared en Mozes, geloof in God en macht met Hem verkrijgen zullen, om Hem van aangezicht tot aangezicht te aanschouwen.” (Lezingen 2:55.)

Later heeft de Here zelf beloofd „dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroep, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben.” (LV 93:1.)

De profeet Joseph vermeldde in zijn verslag van de inwijding van de tempel te Kirtland: „De Heiland is aan som-

migen verschijnen." (HC 2:432.) George A. Smith deelde in een redevoering mede:

„Op de eerste dag van de inwijding getuigde president Frederick G. Williams, een van de raadgevers van de profeet, die in de hoogste afdeling van de kansel gezeten was, dat de Heiland, gehuld in Zijn kleed zonder naad, op het podium was gekomen en de inwijding van het huis had aanvaard. Hij getuigde dat hij Hem had gezien en gaf een beschrijving van Zijn kleding en alles wat daarmee te maken had. (*Journal of Discourses* 11:10.)

Een week na de inwijding van de tempel te Kirtland, nam de profeet Joseph Smith, tezamen met Oliver Cowdery, de Raad der Twaalven en verschillende andere priesterschapsdragers, deel aan het avondmaal in de benedenzaal van de tempel. Nadat zij deze dienst hadden verricht voor de broeders van de priesterschap, trokken Joseph en Oliver zich terug naar het spreekgestoelte aan de westkant van de zaal en werden de gordijnen die hen van de andere broeders scheidden neergelaten. De twee jongemannen bogen hun hoofd in plechtig en stil gebed. Nadat zij van dit gebed waren opgestaan, werd hun het volgende heerlijke visioen gegeven:

„Wij zagen de Here voor ons op het hekwerk van de kansel staan, en onder Zijn voeten bevond zich plaveisel van zuiver goud, dat amberkleurig was.

„Zijn ogen waren als een vurige vlam; Zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van Zijn aangezicht overtoefde de glans der zon; en Zijn stem was als het geruis van grote wateren, ja, de stem van Jehova, zeggende:

„Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader." (LV 110:2-4.)

Voordat Hij gekruisigd werd, beloofde de Heiland Zijn discipelen de tweede trooster. Johannes haalde de woorden van Jezus Christus als volgt aan:

„En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn . . .

. . . en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren . . .

. . . en Mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen." (Joh. 14:16, 21, 23.)

„Wat is nu die andere Trooster?" vroeg Joseph. „Hij is niet meer of minder dan de Here Jezus Christus Zelf; en dit is de kern der gehele zaak; als een mens deze laatste Trooster verkrijgt, zal de persoon van Jezus Christus hem vergezellen, of van tijd tot tijd aan hem verschijnen, en Hij zal zelfs de Vader aan hem openbaren, en Zij zullen met hem verblijven, en de visioenen des hemels zullen voor hem geopend worden, en de Here zal hem van aangezicht tot aangezicht onderwijzen . . ." (HC 3:381.)

De profeet verklaarde verder:

„Johannes 14:23 — De verschijning van de Vader en de Zoon in dat vers is een persoonlijke verschijning; en de gedachte, dat de Vader en de Zoon in het hart van een mens zouden wonen, is een oud sectarisch denkbeeld, en is verkeerd." (LV 130:3.)

Zij die de tweede Trooster, ofwel de belofte van het eeuwige leven, ontvangen, hebben het voorrecht zich persoonlijk en onbevangen te onderhouden met de Mens der Heiligheid en Zijn Zoon Jezus Christus. De profeet Joseph sprak herhaaldelijk over de persoonlijke communicatie van de heiligen met beide God de Vader en Jezus Christus. (Zie HC 1:283, 284; 3:381; 5:530; 6:51.)

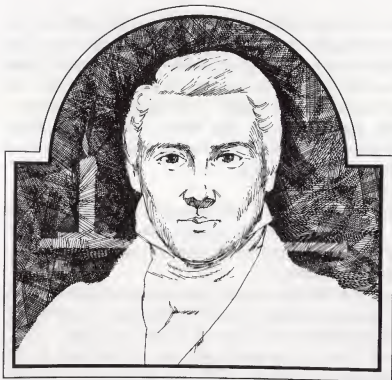
Alexander Neibaur, een joodse bekeerling uit Engeland en tandarts van beroep, werd kort voor zijn sterven door zijn zoon gevraagd: „Vader, u heeft ons verteld over de vele moeilijkheden die u mee heeft gemaakt, en wij hebben ernaar geluisterd met grote liefde en belangstelling, maar zeg eens, is het allemaal de moeite waard? Weegt het evangelie tegen alle offers op?"

De gloed van getuigenis en waarheid verlichtte de steeds doffer wordende ogen van de oude Hebreeuwse profeet en dichter en, zijn stem verheffende in vastberaden en verheven verzekering, zei hij:

„Jal Jal en nog meer! Ik heb mijn Heiland gezien. Ik heb de tekenen in Zijn handen aanschouwd! Ik weet dat Jezus de Zoon van God is, dat dit werk waar is en dat Joseph Smith een profeet van God was. Ik zou het allemaal nogeens ondergaan en meer, veel meer willen verdragen ter wille van die kennis, ook al moest ik mij door de wolven laten verscheuren." (*The Utah Genealogical and Historical Magazine*, 5:62.)

Toen Lorenzo Snow tweeëntwintig jaar oud was en zes maanden lid van de kerk, ontving hij zijn patriarchale zegen van de patriarch Joseph Smith sr., de vader van de profeet. Hem werd verteld: „Uw geloof zal zijn zoals dat van de broeder van Jared." (Thomas C. Romney, *The Life of Lorenzo Snow*, Deseret Book Co., 1955, p. 1.) De broeder van Jared had zo'n groot geloof dat „niets hem (kon) beletten om binnen de sluis te komen; daarom zag hij Jezus; en Hij onderwees hem." (Ether 3:20.)

Jaren later, bij het vernemen van het overlijden van president Wilford Woodruff, trok president Snow, gekleed in zijn heilige tempelgewaden, zich terug naar het heilige altaar in de tempel te Salt Lake City en stortte daar zijn hart uit voor de Here. Hij herinnerde de Here eraan hoe hij had gesmeekt dat president Woodruff langer zou leven dan hij, zodat hij niet de zware verantwoordelijkheid van het leiden van de kerk zou hoeven te dragen. „Niettemin," bad hij, „Uw wil geschiede. Ik heb niet naar deze positie gestreefd, maar als het Uw wil is, zal ik mij voor Uw aangezicht presenteren ten einde Uw leiding en instructie te ontvangen. Ik bid U mij te tonen wat U van mij verlangt." Na het beëindigen van zijn gebed verwachtte hij een antwoord, de een of andere bijzondere openbaring van de Here. Hij wachtte — en wachtte — en wachtte. Maar er kwam geen antwoord, geen stem, geen verschijning. Hij verliet de kamer als een zeer teleurgesteld man, liep door de celestiale kamer en verder door de brede gang die naar zijn eigen kamer voerde, en op dat moment werd hem een heerlijke openbaring gegeven. Een van de mooiste meldingen van deze ervaring is van de hand van zijn kleindochter, Allie Young Pond. Eens met haar grootvader in de tempel, ontwikkelde zich het volgende gesprek:

Mary Elizabeth Rollins Lightner vermeldde in haar dagboek dat zij op 12-jarige leeftijd een vergadering had meegeemaakt waarop de profeet Joseph Smith had gezegd dat er „een engel des Heren“ in hun midden was geweest.

„Nadat wij zijn kamer hadden verlaten, liepen wij samen de brede gang af die naar de celestiale kamer voert, ik een paar passen voor hem uit. Plotseling hield hij mij staande en zei: ‚Wacht eens even, Allie. Ik wil je iets vertellen. Het was op deze plek dat de Here Jezus Christus aan mij verscheen toen president Woodruff overleden was‘

Grootvader deed nog een pas in mijn richting, stak zijn linkerhand uit en zei: ‚Hij stond precies op deze plek, ongeveer een meter boven de grond. Het leek alsof Hij op een massief gouden plaat stond.‘

Grootvader vertelde mij wat een heerlijk wezen de Heiland is en beschreef Zijn handen, voeten, gezicht en prachtige

De profeet Joseph vermeldde in zijn verslag van de inwijding van de tempel te Kirtland: ‚De Heiland is aan sommigen verschenen.‘

witte gewaad, die alle zo'n witheid en helderheid uitstraalden, dat hij zijn ogen er nauwelijks op gevestigd kon houden.

Grootvader kwam nog een stap dichterbij, legde zijn rechterhand op mijn hoofd en zei: ‚Luister, m'n meisje, onderhoud dat dit het getuigenis is van je grootvader, dat hij je met zijn eigen lippen vertelde dat hij de Heiland hier in de tempel heeft gezien en van aangezicht tot aangezicht met Hem heeft gesproken.‘” (*Deseret News*, Church Section, April 2, 1938, p. 8.)

Alfred Douglas Young, een vroege bekeerling tot de kerk, was op de ochtend van 17 september 1841 met zijn broer in een gesprek over de beginselen van het evangelie verkwikkeld, toen hij zich door de Geest gedrongen voelde zich terug te trekken. In het bos, op enige afstand van het huis van zijn broer, verscheen hem een engel in een visioen die hem wenkte hem te volgen.

Hij voer opwaarts in de richting waar hij vandaan was gekomen en ik volgde hem. Hij bracht mij in de tegenwoordigheid van God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus. Er was een reling tussen mij en Hen; maar ik zag Hen gezeten op een troon. In mijn armen droeg ik een weelde aan tarweschoven van het zuiverste wit.

Er bevond zich een altaar aan mijn linkerhand en nog een recht voor mij uit. Het ene, aan mijn linkerhand, was ongeveer een meter hoog, het andere, vóór mij, niet meer dan een halve meter. Ik legde de tarweschoven op het linkeraltaar als een offergave voor de Here. Op mijn knieën boog ik mij neer op het altaar vóór mij, dat ook voor de troon was.

Ik bad God de Vader in de naam van zijn Zoon Jezus Christus, de offergave die ik op het altaar had gelegd te willen aanvaarden.

Terwijl ik bad werd de reling verwijderd en ik ging weer staan. Jezus verhief zich, verliet zijn Vaders zijde en kwam dichtbij mij staan. Ik was in hun tegenwoordigheid en aanschouwde hun heerlijkheid.

Toen zei Jezus tegen mij: ‚Uw offergave is aanvaard, en zoudt gij de betekenis ervan willen weten?‘ Ik antwoordde: ‚Ja, Here.‘ ‚Ziet,‘ zei de engel die mij had begeleid. En ik zag hoe een ontelbare menigte uit alle naties, tongen en volkeren zich om Gods troon schaarde, en allen vielen neer en aanbaden hem. En Jezus zei, ‚Dit zijn zij die door uw toedoen Mijn Vaders koninkrijk zullen betreden en dit is de betekenis van de offergave die gij op het altaar hebt gelegd.‘” (Alfred Douglas Young, „Autobiographical Journal,” 1808-1842, pp. 3-13.)

Terwijl Orson F. Whitney als jongeman op zending was in het oosten van de Verenigde Staten, ontving hij op zekere nacht het volgende visioen:

Het was of ik mij in de hof van Getsemene bevond en getuige was van het Ijden van de Heiland. Ik zag Hem heel duidelijk. Achter een boom staande zag ik rechts van mij Jezus Christus met Petrus, Jakobus en Johannes door een poortje komen. Nadat Hij de apostelen gevraagd had neer te knielen en te bidden, ging Gods Zoon naar de andere zijde van de hof en knielde eveneens in gebed neer. Hij bad het gebed dat alle lezers van de bijbel kennen: ‚Vader,

of Gij wildet dezen drinkbeker van Mij wegnemen, doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede.'

Terwijl Hij bad zag ik de tranen over zijn gezicht stromen. Ik werd zozeer door dit tafereel getroffen dat ik uit louter meegevoel eveneens begon te hullen. Mijn gehele hart ging naar Hem uit; ik had Hem lief met heel mijn ziel en verlangde bovenal bij Hem te zijn.

„Weldra stond Hij op en wandelde naar de plaats waar Hij de apostelen had achtergelaten en vond hen — in diepe slaap! Hij schudde hen voorzichtig wakker en vroeg hen op zacht berispende toon, zonder een spoor van boosheid of ongeduld, of zij niet één uur met Hem konden waken. Daar stond Hij met de ontzaglijke last van de zonden der wereld op zijn schouders, met de doodsangst van iedere man, iedere vrouw en ieder kind in zijn fijngevoelige ziel — en zijn konden nog geen uur met Hem waken!

„Op zijn plaats teruggekeerd sprak Hij nogmaals hetzelfde gebed uit; Hij keerde daarna terug naar de apostelen en vond hen wederom slapende. Hij maakte hen wakker, spoorde ze weer aan en ging nogmaals heen om te bidden. Tot driemaal toe gebeurde dit zo, totdat ik volkomen vertrouwd was met zijn verschijning, zijn gezicht, houding en handelingen. Hij was een edele, majestueuze verschijning — niet zoals de verwikkelijkte gedaante waarmee sommige schilders Hem hebben afgebeeld, maar als de God die Hij was en is, en zo zachtmoedig en nederig als een kind.

Plotseling schenen de omstandigheden te veranderen, hoewel het toneel hetzelfde bleef. Dit tafereel speelde zich af na de kruisiging en de Heiland stond nu met de drie apostelen links van mij. Zij stonden op het punt ten hemel op te varen. Ik hield het niet langer uit. Ik kwam achter de boom vandaan, rende naar Hem toe, viel aan Zijn voeten, omklemde Zijn knieën en smeekte Hem mij mee te nemen. Ik zal nimmer vergeten hoe vriendelijk Hij zich over mij heenboog, Hij mij ophief en mij omhelsde. Het was alles zo reëel, zo zuiver. Ik voelde de warmte van zijn lichaam toen Hij mij omhelsde en op tedere toon tot mij zei: „Nee mijn zoon, zij hebben hun werk voltooid; zij kunnen met Mij meegaan; maar jij moet hier blijven en jouw werk voltooien.' Ik hield Hem nog steeds omklemd. Omhoog ziende naar zijn gezicht — want Hij was groter dan ik — smeekte ik Hem vurig: „Belof mij, dat ik eens bij U mag komen.' Vriendelijk lachend zei Hij: „Dat hangt geheel van jezelf af.” (Orson F. Whitney, *Through Memories Halls*, 1930, p. 82.)

President David O. McKay heeft verteld hoe hij, tijdens zijn wereldreis, toen zijn schip Apia, een van de Samoa-eilanden, naderde, „in een visioen iets oneindig verhevens zag”:

„Ik aanschouwde in de verte een prachtige, witte stad. Hoewel de afstand groot was, was ik mij er toch van bewust dat er zich overal bloemen met heerlijke vruchten, struiken met schitterend gekleurde bladeren en volmaakt mooie bloemen bevonden. De heldere lucht die dit alles overkoepelde, scheen deze kleurenpracht te weerspiegelen. En toen zag ik dat een grote menigte mensen de stad naderde. Allen droegen een lang, wit gewaad en een witte

hoofdtooi. Mijn aandacht concentreerde zich gelijk op hun Leider, en hoewel ik Hem slechts een profiel kon zien, herkende ik Hem meteen als mijn Heiland! De tint en glans van zijn aangezicht waren heerlijk om te zien! Er was een verheven vrede om Hem heen — een goddelijke vrede!

Ik begreep dat de stad de zijne was — de Eeuwige Stad; en de mensen die met Hem meellepen zouden daar in vrede en eeuwige vreugde wonen.

Maar wie waren zij?

Alsof Hij mijn gedachten had gelezen, beantwoordde de Heiland mijn vraag door te wijzen naar een halve cirkel die boven hen in de lucht verscheen en waarin met gouden letters was geschreven:

Dezen zijn het die de wereld overwonnen hebben — die werkelijk opnieuw geboren zijn!" (*Cherished Experiences*, comp. Clare Middlemiss, Deseret Book Co., 1955, p. 102.) Er zijn ook mensen op aarde aan wie de Heiland in alle heerlijkheid is verschenen, maar die de opdracht hebben gekregen hier niet over te reppen.

Voorzeker is dit de kerk van Christus en Hij kan zich openbaren aan wie Hij wil.

In zijn slotrede op de aprilconferentie van 1974, gewaagde president Spencer W. Kimball van een droom die destijds aan de broeders was verteld door president George F. Richards, de toenmalige president van de Raad der Twaalven:

„Het is niet ongewoon voor ons belangrijke dromen te hebben. Meer dan 40 jaar geleden had ik een droom, ik weet zeker dat die van de Here was. In die droom was ik in de tegenwoordigheid van mijn Heiland, terwijl Hij midden in de lucht stond. Hij sprak geen woord tegen mij, maar mijn liefde voor Hem was zo groot dat ik het met geen woorden kan verklaren. Ik weet dat geen sterfelijk mens de Here zo lief kan hebben, als ik toen liefde voor de Heiland voelde, tenzij God het aan hem openbaar er. Ik had in zijn tegenwoordigheid willen blijven, maar er was een kracht die mij van Hem wégrok.

Als gevolg van die droom had ik het gevoel dat, ongeacht wat er van mij zou worden verlangd, wat er ook door het Evangelie met mij zou gebeuren, ik zou doen wat er van mij gevraagd werd, ook al zou ik mijn leven moeten geven . . .

Als ik maar bij mijn Heiland kan zijn en diezelfde liefde kan ervaren die ik in die droom voelde, zal dit het doel van mijn bestaan zijn, de wens van mijn leven.” (*De Ster*, februari 1975, blz. 3.)

President Joseph Fielding Smith heeft geschreven: „Er zijn duizenden mensen die geloven in de belofte van de Here ‚dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroep, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoud, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben.’ (LV 93:1.) En deze belofte is gegeven aan alle mensen, waar zij zich ook mogen bevinden, zodat allen mogen weten als zij het willen.” (*Improvement Era* 33:726.)

Ivan J. Barrett is assistent-hoogleraar kerkgeschiedenis en dogmatiek aan de Brigham Young universiteit en patriarch van de BYU Tenth Stake.

De avond voor Hij stierf

DOOR DAVID H. YARN JR.

Het was donderdag, de vijfde dag van de lijdensweek, de week van Jezus Christus' grote pijn en smart, de week van zijn zoenoffer, de vreselijke inleiding tot zijn heerlijke opstanding. In opdracht van hun Meester, gingen Petrus en Johannes naar Jeruzalem en toen zij een zekere man waren tegengekomen, zoals de Here hun had verzekerd,

troffen zij een regeling met hem over het gebruik van een grote bovenzak, die zij vervolgens klaarmaakten zodat de Here en de Twaalven daar het Pascha konden vieren.

Die avond, toen allen daar bijeen waren, ontstond er onenigheid onder hen, wat wel eens eerder was voorgekomen, „over de vraag, wie van hen als de eerste moest gelden.” (Luc. 22:24.) Gedeeltelijk zei de Here tegen de broeders: „De eerste onder u worde als de jongste en de leider als de dienaar.” (Luc. 22:26.) Toen er al eens eerder een geschil over dit punt was gerezen, had de Heiland het voorbeeld van een klein kind gebruikt om zijn twistende discipelen te onderwijzen. Bij één van die gelegenheden had Hij een kind in hun midden geplaatst en gezegd: „Voorwaar, ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan. Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen.” (Matt. 18:3, 4.)

Maar op deze avond van de Pascha gaf Hij een veel dramatischer voorbeeld, als verheven inleiding tot het veel grotere en weergalozere voorbeeld dat Hij later op de avond zou geven met zijn lijden in Getsemane, wanneer „zijn zweet werd als bloeddruppels die op de aarde vielen” (Luc. 22:44), en met zijn smart en vernedering die verdere nacht en de volgende dag, tijdens zijn kruisiging en dood. Johannes schrijft: „En onder de maaltijd . . . stond Hij . . . op, en Hij legde zijn klederen af en nam een linnen doek en omgordde Zich daarmee. Daarna deed Hij water in het bekken en begon de voeten der discipelen te wassen, en af te drogen met de doek, waarmede Hij omgord was.” (Joh. 13:4, 5.)

„Toen Hij dan hun voeten gewassen had en zijn klederen aangedaan en weder plaats genomen had, zeide Hij tot hen: Begrijpt gij wat Ik u gedaan heb?

„Gij noemt Mij Meester en Here, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het. Indien nu Ik, uw Meester en Here, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet, gelijk Ik u gedaan heb.” (Joh. 13:12-15.)

Hij gaf een majestueus en goddelijk voorbeeld in antwoord op de vragen van de discipelen over groot zijn.

Het was slechts een korte poos later dat de Here zei: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: één van u zal Mij verdraden.” (Joh. 13:21.) Weldra doopte Hij het stuk brood, gaf het aan Judas Iskariot en zei tot hem: „Wat gij doen wilt, doe het met spoed.” (Joh. 13:27.) Judas „nam dan het stuk brood en vertrok terstond. En het was nacht.” (Joh. 13:30.)

Vooruitlopend op de ophanden zijnde gebeurtenissen, verklaarde de Here aan de elf apostelen: „Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt en God is in Hem verheerlijkt” (Joh. 13:31), en voorts: „Kinderkens, nog een korte tijd ben Ik bij u . . . Waar Ik heenga, kunt gij niet komen, zo spreek Ik thans ook tot u.” (Joh. 13:33.)

In wezen was dit de achtergrond waartegen de Here vervolgens tegen zijn apostelen zei: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt. Hieraan zullen allen weten,

dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.” (Joh. 13:34, 35.)

Het is heel natuurlijk voor iemand die bekend is met de leerstellingen van Jezus Christus om te vragen: Waarom noemde Hij dit een nieuw gebod, terwijl Hij de liefde al vanaf het begin van zijn bediening had onderwezen? De liefde is het fundament van alle zaligsprekingen in de bergrede, waarin Hij leerde dat men niet alleen zijn naaste moet liefhebben, maar tevens gelastte: „Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen.” (Matt. 5:44.)

Hij spreidde liefde en barmhartigheid ten toon door de melaatse te reinigen, de lamme te genezen en de knecht van de hoofdmans, de vrouw die aan bloedvloelingen leed, en daarnaast nog een menigte anderen. Hij deed de stommen spreken, de blinden zien en de doven horen. Hij wierp boze geesten uit en wakte de jongeling van Naïm, het dochtertje van Jafirus en Lazarus op uit de dood, waarbij zij het sterfelijk leven terug ontvingen.

Hij zorgde voor de armen, leerde de mensen liefdegaven af te dragen, spijzigde de menigten, vergaf zonden en leerde de mensen elkander te vergeven. Bovendien had Hij alle geboden samengevat in het eerste en tweede gebod, de Here lief te hebben met geheel hun hart, ziel, verstand en kracht en de naaste als zichzelf. (Marc. 12:30, 31.)

Deze nieuwe verklaring die de Meester tegenover zijn discipelen aflegde hield geen plotseling uitschakelen in van de andere geboden. De Here trachtte eerder zijn discipelen te laten inzien, dat een stipt onderhouden van de eerste twee geboden vanzelf het nakomen van alle andere met zich mee zou brengen. Wie zou de Here kunnen liefhebben met *heel* zijn hart, met *heel* zijn ziel, met *heel* zijn verstand en met *heel* zijn kracht en tegelijkertijd de andere leringen van de Here overtreuen.

Toen de apostel Johannes zijn eerste brief schreef, zei hij: „Geliefden, ik schrijf u geen nieuw gebod, maar een oud gebod, dat gij van den beginne gehad hebt. Dit oude gebod is het woord, dat gij gehoord hebt.” (1 Joh. 2:7.) Later legde hij uit: „Want dit is de verkondiging, die gij van den beginne gehoord hebt: dat wij elkander zouden liefhebben.” (1 Joh. 3:11.)

En met de woorden van de Here, zei Johannes: „Toch schrijf ik u een nieuw gebod, want — wat waarheid is in Hem en in u — de duisternis gaat voorbij en het waarachtige licht schijnt reeds . . . Wie zijn broeder liefheeft, blijft in het licht.” (1 Joh. 2:8, 10.)

In deze verzen geeft Johannes de geliefde een belangrijke aanwijzing over de betekenis van de uitspraak van de Here dat zijn gebod om elkander lief te hebben zowel „oud” als „nieuw” is. Reeds in de tijd van Mozes gaf de schrift aan: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht” (Deut. 6:5) en „Gij zult . . . uw naaste liefhebben als uzelf.” (Lev. 19:18.)

Het gebod van de liefde was „oud”. Maar, toen Jezus Christus in de wereld kwam, was Hij volgens Johannes „het waarachtige Licht” en het „nieuwe gebod” was „waarheid in Hem” en „schijnt reeds”. De Here was „het waarachtige licht”, de verpersoonlijking van het gebod.

Jezus Christus was en is het goddelijke voorbeeld van de liefde. Het gebod van de liefde werd met zijn komst opnieuw gegeven, waardoor het „nieuw” werd. Dat Johannes in zijn tijd het gebod van de liefde zowel „nieuw” als „oud” noemde is te vergelijken met de manier waarop in onze bedeling het evangelie en sommige onderdelen ervan worden beschreven als beide „nieuw” en „eeuwig”. (LV 22:1; 132:4.)

De schrift wijst echter op een aanvullende betekenis van de uitspraak van de Here over „een nieuw gebod”, want toen Hij zei: „Een nieuw gebod geef ik u, dat gij elkander liefhebt,” gaf Hij zijn discipelen een nieuwe maatstaf. Eerder had Hij hun geleerd: „Hebt nu naast lief als uzelf,” maar nu zei Hij: „Hebt elkander lief gelijk ik u liefgehad heb.” Het was niet langer voldoende dat de mens zijn eigen sterfelijke ik als maatstaf van zijn liefhebben gebruikte, maar hem werd geboden de goddelijke maatstaf aan te wenden, namelijk de Here zelf.

Het was ook in deze geest dat Hij de twaalf Nefitische discipelen onderwees toen Hij hun de vraag stelde: „Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn?” en gelijk zijn eigen vraag beantwoordende, zei Hij: „Voorwaar, zeg ik u: Zoals ik ben.” (3 Ne. 27:27.) Hij is de goddelijke maatstaf naar wie wij ons leven dienen te richten.

Een groot profeet uit het Boek van Mormon gaf ons nog meer inzicht aangaande het „nieuwe gebod” en Jezus Christus als ons voorbeeld van liefde, toen hij zei: „Maar naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatsten dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wél zijn.

Daarom, mijn geliefde broeders, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort, opdat gij de zonen van God moogt worden, en wij aan Hem gelijk zullen zijn, wanneer Hij zal verschijnen, want wij zullen Hem zien, zoals Hij is, opdat wij deze hoop mogen hebben, en mogen worden gereinigd, gelijk Hij rein is. Amen. (Moro. 7:47, 48.)

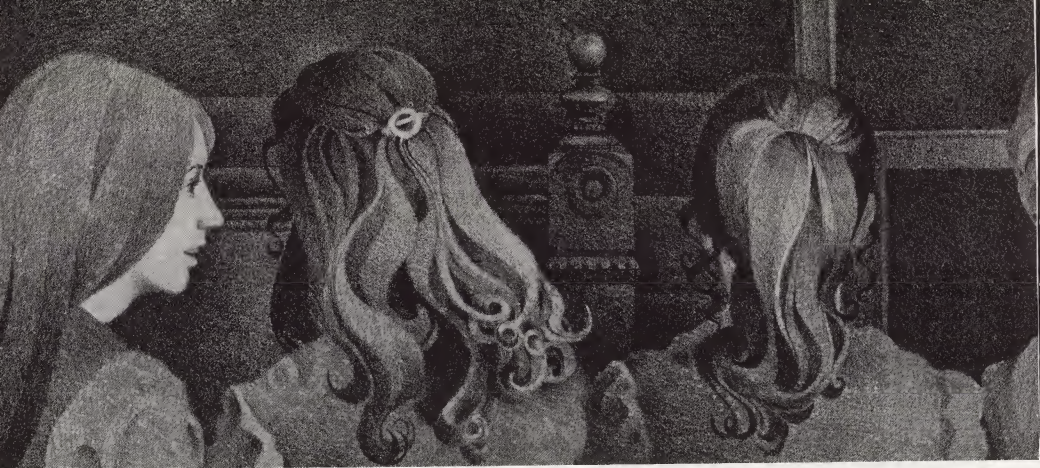
Met deze leringen van Mormon die zijn zoon Moroni door-gaf leren wij dat naastenliefde de reine liefde van Christus is, en dat deze reine liefde die Christus bezit het soort liefde is die Hij de mensen wil laten hebben.

Met de eerste leerstellingen over de liefde had de Here zijn discipelen de opdracht gegeven de gehele mensheid lief te hebben. Dit was een algemeen gebod: hebt allen lief, hebt nu naast lief als uzelf. Maar het „nieuwe gebod” was tegen een andere achtergrond gegeven: er was namelijk onenigheid onder de Twaalfden geweest over wie de grootste zou zijn. Hoewel de anderen er op dat moment onkundig van waren, zou één van hen, Judas Iskariot, de Here en hen die nacht openlijk verraden, en binnen enkele uren zou de Here zijn leven geven als het hoogste voorbeeld van de liefde. Het was dus onder deze omstandigheden dat de Here ons een gebod om lief te hebben gaf dat niet, zoals het voorafgaande gebod, algemeen was, maar nauwkeurig omschreven. Hij gaf zijn discipelen de opdracht elkander lief te hebben evenals Hij hen had liefgehad. En verder, als zij elkander zouden liefhebben, zouden alle mensen weten dat zij zijn discipelen waren; de mensheid in het algemeen lief te hebben is niet voldoende; discipelen moeten specifiek elkander liefhebben. Kortom, de Schriften geven ons tenminste drie fundamentele inzichten over het „nieuwe gebod” van de Here. Ten eerste is dit gebod om lief te hebben zowel „nieuw” als „oud,” evenals het herstelde evangelie zowel een „nieuw” als een „eeuwig” verbond openbaart. Ten tweede geeft het „nieuwe gebod” de mensheid een hogere maatstaf voor de liefde, daar de Here zijn discipelen gebod elkander lief te hebben „gelijk ik u liefgehad heb”. En, ten derde, de Here maakte bekend dat de liefde van de discipelen voor elkander hun kenmerk zou zijn. Het is niet voldoende „alle mensen” lief te hebben, daar dit een gemakkelijk, abstract begrip is waarachter ook de pseudo-humanist zich zou kunnen verschuilen. Een discipel van de Here echter zal tevens liefde koesteren voor zijn medediscipelen in het bijzonder.

Het was een eis die gesteld werd aan de eerste twaalfen — één waarvan zij zich intens bewust schenen te zijn. En de gevolgen voor ons, als zijn discipelen, die eveneens zijn liefde als onze maatstaf hebben, zijn niet minder verootmoedigend.

Dr. David H. Yarn jr. is hoogleraar in de filosofie aan de Brigham Young Universiteit en lid van het Melchizedek Priesthood Curriculum Task Committee van de kerk. Hij hoort thuis in de wijk Orem 23 van de ring Orem Utah Sharon.

Bid voor papa

Het was afgelopen april ééneentwintig jaar geleden dat ik voor het eerst in de tabernakel van Salt Lake City was voor een algemene conferentie van de kerk. Ik was zeer onder de indruk van het immense gebouw, maar nog meer van de allesoverheersende aanwezigheid van de algemene autoriteiten die daar bij elkaar waren.

In de loop der jaren hadden velen van hen onze kleine gemeente in de staat Montana bezocht. Wij hadden geen televisie en konden evenmin de conferentie op de radio ontvangen. Het scheen mij altijd toe dat deze broederen meer macht en geloof hadden dan andere mannen.

En toen, op een dag in april, ééneentwintig jaar geleden, kwam ik één van de krachtbronnen te weten van een van de algemene autoriteiten.

Ik zat bij de zes kinderen van broeder Ezra Taft Benson, daar een van zijn dochters mijn kamergenote was op de universiteit. Mijn belangstelling groeide toen president McKay opstond om de volgende spreker aan te kondigen en ik keek eerbiedig toe hoe broeder Benson, die ik nog niet persoonlijk had ontmoet, naar het spreek-

gestoelte toeliep. Hij was een grote, lange man, ruim 1.80 m., doctor in de filosofie, een man die internationale bekendheid had verworven als minister van landbouw van de Verenigde Staten, een bijzondere getuige van de Here, een man met een rustig en zelfverzekerd voorkomen, iemand die over de gehele wereld voor grote gehoren had gesproken. Plotseling raakte een hand mijn arm aan. Een klein meisje boog zich naar mij toe en fluisterde dringend in mijn oor: „Bid voor papa.”

Enigszins geschrokken dacht ik: „Dit is kennelijk een boodschap die ik moet doorgeven. Wat zal ik zeggen: „Bid voor broeder Benson”? of „Ze zeggen dat je voor je vader moet bidden?” Besefend dat ik onmiddellijk moest handelen, boog ik mij naar de andere kant en fluisterde heel gewoon, „Bid voor papa.”

Ik keek toe hoe de boodschap werd doorgegeven tot aan zuster Benson, die haar hoofd reeds gebogen had.

Ik heb sindsdien dikwijls nagedacht over die boodschap — bid voor papa, de patriarch van het gezin. Bid voor hem in zijn functie als districtspresidi-

dent of huisonderwijzer. Bid voor hem wanneer hij benoemd wordt als lid van de gemeenteraad, wanneer het hem in zaken goed gaat, of wanneer hij een salarisverlaging moet verwerken. Bid wanneer hij raad geeft op de gezinsavond. Bid voor vader die lange uren maakt zodat Jaap op zending kan gaan en Diana kan studeren. Bid voor hem terwijl hij spreekt in de avondmaalsvergadering of moeder zeggen wanneer zij zich niet goed voelt. Bid terwijl hij Walter doopt of de nieuwe baby een naam en zijn vaderlijke zegen geeft. En mocht hij 's avonds vermoed en moedeloos thuiskomen, bid ook dan voor hem. Bid voor papa bij alles wat hij doet — de kleine dingen net zo goed als de grote.

De jaren zijn voorbij gegleden en er zijn vele algemene conferenties geweest. Maar iedere keer dat president Benson sprak, dacht ik: „Op dit moment zijn zijn kinderen, die nu door het hele land zijn verspreid, voor hun vader in gebed verenigd.”

Ik ben tot de overtuiging gekomen, dat de korte boodschap die ééneentwintig jaar geleden langs de rij werd doorgegeven, de belangrijkste boodschap is die er in een gezin kan bestaan. De man die weet dat ergens op aarde zijn zoon of dochter „bid voor papa” fluistert, kan inderdaad een buitengewone macht en een groot geloof hebben om aan de dagelijkse eisen van het leven te voldoen.

Het gebed van de kinderen

De hele middag was het huis gevuld geweest met de blijde klanken van lachende kinderen en hun spel. Maar tegen de avond, toen Joseph Smith vader was komen vertellen dat er een bende boze mannen was, die erop uit was hem kwaad te doen, werd iedereen bevangen door een gevoel van ongerustheid en angst.

Even later kwamen er vrienden van „broeder Joseph” langs, die aanboden hem te helpen ontsnappen of 's nachts bij hem te blijven en hem te beschermen tegen de bende.

In tegenstelling tot hun onbevangen spel van die middag, waren de kinderen nu vervuld met zorg om hun geliefde broeder Joseph, die altijd een lachje en prettige woorden voor hen had en die het nooit te druk scheen te hebben om even met hen te praten als ze hem op straat tegenkwamen.

Terwijl de grote mensen bespraken hoe zij de profeet het beste konden beschermen, gingen de kinderen met hun speelgenootjes naar moeders slaapkamer om te overleggen hoe zij hun grote vriend zouden kunnen helpen.

De oudste jongen was net tien en de jongste nog maar vier jaar oud. Op ernstige fluïsterton opperden zij verschillende mogelijkheden, maar niemand wist een oplossing totdat een zevenjarig meisje zei: „Ik weet wat we kunnen doen. Wij kunnen bidden en onze Vader in de hemel vragen broeder Joseph veilig te bewaren.”

Moeder, die net voorbij de half-open deur liep toen dit

voorstel werd gedaan, was zo getroffen door hetgeen zij toevallig had gehoord, dat zij zich meteen naar de kamer repten waar de broeders bij elkaar waren en iets in het oor van de profeet fluïsterde. Hij verontschuldigde zich tegenover het gezelschap, ging met haar mee en kwam op tijd bij de slaapkamerdeur om te zien dat de kinderen in gebed nedergeknield waren en te horen hoe zij hun eenvoudige gebed om zijn veiligheid opzonden.

Tranen vulden zijn ogen en rolden vervolgens langs zijn wangen omlaag. Toen de kinderen uit hun geknielde houding opstonden, hoorde hij één van hen zeggen: „Ik weet zeker dat broeder Joseph nu niet meer in gevaar is. Die boze mannen kunnen hem geen kwaad meer doen.” En hij zag dat de kinderen met knikkende hoofdjes met deze uitspraak instemden.

Hij droogde zijn ogen af en keerde terug naar het vertrek waar de broeders nog steeds met elkaar van gedachten wisselden over zijn veiligheid. Joseph Smith sprak zijn dank uit, maar verzekerde hun dat zij om hem geen vrees meer hoefden te hebben. Hij spoorde hen aan naar huis te gaan en te rusten en vertelde dat zij zich verder niet moesten bekommeren om zijn ontkoming of over het instellen van een bijzondere wacht, want hij wist dat het gebed van de kinderen was verhoord.

De nacht werd in alle rust doorgebracht en de volgende ochtend mochten de dankbare kinderen samen met hun geliefde profeet, Joseph Smith, ontbijten.

Van vriend tot vriend

DOOR HUGH B. BROWN
Van de Raad der Twaalfen

Onlangs had ik het voorrecht te mogen rondreizen in het heilige land — te lopen waar Jezus heeft gelopen, te knielen waar Hij heeft geknield, te bidden waar Hij heeft gebeden. Mijn ziel was ten diepste getroffen toen ik mij realiseerde dat enkele van de meest roerende momenten van zijn bediening te maken hadden gehad met kinderen. Zowel vóór als na zijn kruisiging, onthullen zijn werken zijn tedere zorg voor jonge mensen. Een van zijn meest betekenisvolle uitspraken was: „Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.” (Marc. 10:14.)

De Schriften vertellen van het bezoek van de Heiland aan het Amerikaanse vasteland kort na zijn kruisiging in Jeruzalem. Het land Overloed werd in deze tijd geteisterd door geweldige aardbevingen, zware stormen en allerlei rampen en vele mensen lieten het leven. Van degenen die waren overgebleven, kwamen er een aantal bij elkaar in de buurt van de tempel en smeekten God om hulp.

Terwijl zij baden en alle veranderingen om hen heen bespraken, kwam er een stem uit de hemel. Het was geen scherpe stem, en geen luide, maar een zachte stem die tot in de ziel doordrong van allen die haar hoorden. Maar zij konden de stem niet verstaan. Nogeens sprak de stem en weer kon niemand haar verstaan. Toen sprak de stem voor de derde keer en nu werden de oren en het verstand kne mensen geopend en zij keken omhoog naar de hemel terwijl de stem zei: „Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb

verheerlijkt — hoort Hem." Verbeeld je dat jij daar ook bij was geweest!

Toen sprak de Heiland tot de mensen en zei: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd." Iedereen werd uitgenodigd naar voren te komen en de tekenen van de spijkers in zijn handen en voeten en de wond van de speer in zijn zij te voelen, zodat zij zouden weten dat Hij de beloofde Heiland was, die voor de zonden der wereld was gedood.

Nadat allen dit hadden gedaan, „riepen zij éénstemmig uit: Hosanna! Gezegend zij de naam van de Allerhoogste God! En zij vielen aan de voeten van Jezus neder en aanbaden Hem."

De Heiland vroeg de mensen alle zieken bij Hem te brengen en Hij genas ze allemaal. Vervolgens gebood Hij de ouders hun kleine kinderen bij Hem te brengen. En de mensen brachten hun kinderen en zetten hen op de grond om Hem heen en Jezus stond in hun midden. Tracht je dit prachtige tafereel voor te stellen — een menigte mensen die de Heiland omringen, de kleine kinderen het dichtst bij Hem, terwijl Hij hun de beginselen van het evangelie onwijst!

Jezus gebood de mensen neder te knielen, en allen, mannen, vrouwen en kinderen, knielden voor Hem neer. En Hijzelf knielde ook en bad tot de Vader. Er staat in de Schriften dat Hij weende terwijl Hij bad en dat de mensen hiervan zó onder de indruk waren, dat zij niet in staat waren zich op te richten totdat Hij hun verzocht op te staan. Vervolgens nam de wenende Heiland de kinderen één voor één bij zich, zeggende hen en bad voor hen tot de Vader.

En toen Hij dit had gedaan, weende Hij weer en zei tegen de mensen: „Ziet uw kleinen." (3 Ne. 17:23.)

Lieve broertjes en zusjes, weet dat de Verlosser van de wereld dicht bij jullie is. Maak er een gewoonte van iedere ochtend voor je naar school of naar je werk gaat, of voor je gaat spelen, in de naam van Jezus Christus, tot onze hemelse Vader te bidden. Zeg Hem dat je je dag gaat beginnen en dat je 's avonds weer bij Hem terug zult komen om te vertellen hoe het is gegaan. Als je dit doet en er steeds aan denkt dat je aan het eind van de dag verslag uit gaat brengen, zal dit een grote steun voor je zijn. Het zal je de kracht geven het kwaad, de verleidingen, moeilijkheden en teleurstellingen van die dag 't hoofd te bieden en te overwinnen, en het zal je een vriend maken van de Verlosser van de wereld, die jou liefheeft met een liefde zo groot, dat die het begrip van de mensen te boven gaat.

Het offer van Abraham

Jarenlang hadden Abraham en zijn vrouw Sara al gehoopt op een kindje. Maar ze werden beiden al wat ouder en voelden dat het nu te laat was om nog gezegend te worden met een kind.

Toen op een dag kwamen er drie vreemdelingen die aan Abrahams deur klopten. Abraham liet hen binnen en gaf hun te eten. Toen ze zaten te eten, vroeg een van hen: „Waar is Sara?“ en toen profeteerde Hij: „Zij zal een zoon krijgen.“ Sara hoorde dit toevallig en moest erom lachen, omdat zij en Abraham al zo oud waren.

Maar later ontdekten Sara en Abraham dat de mannen die hen bezocht hadden waarlijk hemelse bezoekers waren, en werd de profetie vervuld. Sara kreeg een zoon, en ze noemden hem Isak, hetgeen "vreugde" betekent. Hieronder volgt het verhaal van Isak zoals broeder Melvin J. Ballard, lid van het Quorum der Twaalven, het aan een groep jongeren vertelde, vlak voor zijn dood in 1939. U weet hoe Abraham na jarenlang wachten een zoon kreeg en hoe hij zijn vader dierbaarder was dan al diens andere bezittingen. Kortom Abraham was vreselijk blij met zijn zoon, toen plotseling het bevel kwam dat hij zijn zoon aan de Here moest offeren. Abraham volgde dit bevel op. Maar kunt u zich voorstellen wat hij op dat moment voelde? Wat denkt u dat er in hem omgegaan zal zijn, toen hij zijn huis verliet? Kunt u zich voorstellen wat er door hem heen ging toen hij Isak afscheid zag nemen van zijn moeder, om samen met zijn vader de driedaagse reis te aanvaarden naar de plaats waar het offer gebracht moest worden?

Ik denk dat vader Abraham moeite had zijn verdriet te verbergen bij dit afscheid. Maar in ieder geval trokken Abraham en zijn zoon drie dagen lang voort naar de afgesproken plaats. Isak droeg de takkenboosen die voor de brandstapel nodig waren.

Op de berghelling aangekomen, zei Abraham de mannen die hem vergezeld hadden te wachten, terwijl Abraham met zijn zoon de berg opging.

Toen zei Isak tegen zijn vader: „Vader, we hebben de takkenbossen. We hebben het vuur klaar om het offer op te leggen, maar waar is nu het lam ten brandoffer?“ Het moet vader Abrahams hart hebben pijn gedaan, toen hij zijn zoon vol vertrouwen en nietsvermoedend hoorde zeggen: „We zijn het lam vergeten.“ De arme vader keek de jongen, zijn beloofde zoon aan en kon alleen maar zeggen: „Daar zal de Here wel voor zorgen.“ Ze beklommen de berg, zochten stenen bij elkaar en legden de takkenbossen erop. Toen werd Isak aan handen en voeten gebonden en boven op het altaar gelegd. Ik denk dat Abraham zijn zoon als goede vader wel een afscheidskus en een zegen gegeven zal hebben. Zijn hart zal ongetwijfeld in dat moment van zielsstrijd zijn uitgegaan naar zijn zoon die door zijn eigen vader zou worden gedood. Alle voorbereidingen waren getroffen. Het zwaard van koud staal was al getrokken en Abraham hief zijn hand al op om de ene definitieve stoot te geven, toen een engel des Heren zei: „Het is genoeg.“

Toen zei de engel „Strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet ik dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden.“ (Gen. 22:12.)

Toen sloeg Abraham zijn ogen op en daar zag hij een ram achter zich, met zijn horens verward in het struikgewas. En Abraham nam de ram en offerde hem ten brandoffer in plaats van zijn zoon. Toen riep de engel ten tweede male tot Abraham en zeide: „En met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden, omdat gij naar mijn stem gehoord hebt.“ (Gen. 22:18.)

Saidu probeerde de karavaan kamelen bij te houden. Dat was niet zo makkelijk want zijn voeten vonden nauwelijks houvast in het rulle zand van de Sahara. De kamelen liepen vandaag opmerkelijk snel, alsof dit gedeelte van de woestijn, bij de Niger, niet een van de droogste en heetste gebieden was.

Saidu zuchtte en probeerde nog sneller te lopen. Hij wilde het tegover de andere Toearegs (woestijnnomaden) niet toegeven, maar hij begon wel vreselijk moe te worden. 's Morgens werden de kamelen bijeengedreven ,waarna men de hele dag met hen door de woestijn trok. Het was zwaar werk en bovendien kreeg je er dorst van.

Plotseling struikelde Saidu en viel tegen een kamel aan. De kameel trapte achteruit en liep toen, zonder ook maar

even te aarzelen, door het mulle zand verder, waarbij hij stevig op zijn poten stond.

„Het spijt me, vader,” zei Saidu, die zich schaamde voor zijn eigen onhandigheid. De lange man die voor hem liep trok zijn wenkbrauwen op, schudde zijn hoofd en zei: „Ik zou maar wat harder lopen als ik jou was, Saidu. De karavaan kan niet wachten. Ik weet nu dat je beter tot volgend jaar had kunnen wachten. Je bent nog niet zover dat je met de kamelen kunt helpen.”

„Ach vader,” begon Saidu, maar hij maakte zijn zin niet af omdat hij wist dat het geen nut had tegen zijn vader in te gaan. Hij had zo gehoopt dat hij, wanneer ze halverwege waren, met de karavaan mee verder mocht en niet hoefde te wachten totdat de karavaan weer terug-

Zandstorm in de Sahara

DOOR MAUREEN DUNNE

kwam om hem op te pikken. Maar nu was het zo goed als zeker dat hij niet mee zou mogen. Saidu slaakte een diepe zucht.

Hadden de mannen maar niet van die lange benen en waren ze maar niet zo sterk, dacht hij bij zichzelf. Hij keek langs de kamelen naar de tien mannen, die voor hem liepen. Het waren allemaal Toearegs, net zoals hij. Om hun hoofd hadden zij lange blauwe doeken gewikkeld die half over hun gezicht hingen om hen te beschermen tegen de brandende zon en de fijne korreltjes stuifzand. Het leek wel of ze eindeloos door konden lopen zonder moe te worden. Weer glipte Saidu's voet weg in het zand en hij begon te wankelen. Toen hij weer stevig op zijn benen stond, ontdekte hij dat het harder was gaan waaien. De lange kleden van de mannen voor hem werden door de wind opgebold en de lucht werd plotseling verduisterd door het rondwarrelende zand.

Saidu was niet de enige die de verandering in het weer had opgemerkt. De mannen keken ook bezorgd naar de lucht. De lucht om hen heen was droog en zwaar. Saidu kneep zijn ogen samen tegen het bijtende zand en dacht bij zichzelf: „*Een zandstorm kunnen we nu niet gebruiken. Al ons water is op en we moeten de oase zien te bereiken voor het donker wordt.* Als ze genoeg water hadden, konden ze dekking zoeken tegen de storm en de kamelen loslaten. Die konden zichzelf immers wel redden. Maar hun watervoorraad was bijna uitgeput en woestijnstormen konden soms wel dagen duren. De bezorgde stem van Saidu's vader kwam nauwelijks boven de striemende wind uit. „Zorg dat de kamelen bij elkaar blijven. Zorg dat je ze niet kwijtraakt,” riep hij op bevelende toon.

Saidu draaide zich om en met zijn hand voor zijn neus en voor zijn mond ging hij, op de tast, op weg naar de dichtstbijzijnde kameel. De hete wind blies dwars door zijn kleren heen. Het korrelige zand drong tussen zijn vingers door, hoewel hij die tot een vuist had gebald en kneep hem bijna de keel af. Hij begon te niezen toen hij het fijne zand in zijn neus kreeg.

Saidu zag nu bijna niets meer. Dikke donkere wolken zand kwamen voorbij en de kameel voor hem kon hij slechts vaag zien. Saidu sjokte door het zand achter de kameel aan, voorovergebogen tegen de wind in maar hij kon niet dicht genoeg bij de kameel komen om het dier bij zijn tuig te pakken.

Plotseling realiseerde Saidu zich dat de kameel en hij helemaal alleen midden in de zandstorm zaten. Al wat hij hoorde was die nare wind en al wat hij zag was de vage vorm van een kameel.

„Vader,” riep Saidu. Maar de wind verstikte zijn woorden. Saidu probeerde het nog eens en nog eens, maar er kwam geen antwoord en de wind en het zand begonnen steeds harder te blazen.

Saidu probeerde de kameel bij te houden, maar hij kwam nauwelijks vooruit. Hij moest zijn ogen dicht doen. Zijn adem werd bijna afgesneden, maar plotseling viel hij op iets dat zacht en toch stevig was, iets dat een brommend geluid maakte en onder hem uit probeerde te komen. Het was de kameel. Saidu pakte het beest snel bij zijn tuig.

„Zo. De kameel is tenminste niet zoekgeraakt,” zei Saidu tegen zichzelf, terwijl hij de kameel stevig vasthield en half verblind door de storm voortstompelde. Het zand en de lucht leken wel één geheel. Het was overal om hem heen. Saidu sloot zijn ogen en liep ineengedoken achter de kameel aan. Zijn benen deden zeer, maar hij bleef lopen, achter het schommelende beest aan. Weer viel Saidu en hij voelde zijn hart bonzen, toen hij voelde dat de kameel er vandoor ging. Hij hees zich snel op, sperde zijn ogen open en probeerde de bultige gestalte vóór hem te pakken. Plotseling kon Saidu de kameel veel duidelijker zien.

„De storm gaat liggen,” schreeuwde hij opgelucht. „De storm wordt minder.”

Saidu tuurde om zich heen om te zien waar hij was. Maar er kwamen nog te veel stofwolken langs zodat Saidu alleen de kameel voor hem maar kon zien. Het angstzweet brak hem uit. Hij wist niet hoelang de kameel en hij door de woestijn hadden gezwoven. Ze konden wel kilometers van de karavaan afgedwaald zijn en ze hadden geen water en geen eten. „Vader,” riep Saidu. Zijn stem klonk zwak en bang. Hij schraapte zijn keel. „Vader, vader!” riep hij nogmaals door de zandstorm. Hij hield zijn adem in en luisterde. De wind floot en gierde niet langer in zijn oren. Zijn stem was duidelijk genoeg, maar er kwam geen antwoord. Vagelijk zag hij een vaal-gele vlek, die de zon moest voorstellen. De zon stond nu alweer drie uur verder dan toen de zandstorm begon.

„Vader!” schreeuwde hij weer. „Hier ben ik.”

En toen hoorde hij in de stilte plotseling een stem, zo plotseling dat hij overeind sprong. Hij spitste zijn oren om het zeker te weten. Misschien had hij het zich maar verbeeld.

Net toen hij weer iets wilde gaan schreeuwen, begon de kameel te grommen en zag Saidu een donkere gestalte door het stof komen.

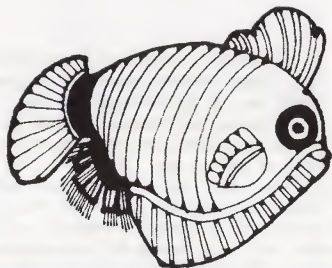
„V-vader,” stotterde hij.

„Saidu,” antwoordde zijn vader, „ben je gewond?”

Toen Saidu op zijn vader toeliep, met knikkende knieën van opluchting, kon hij duidelijk zien dat zijn vaders gezicht bezorgd stond. Er verscheen echter een glimlach op het gezicht van zijn vader, toen hij langs Saidu naar de kameel keek. Een paar seconden lang zei zijn vader niets, terwijl Saidu's hart in zijn keel bonste.

Ten slotte zei zijn vader: „Ik heb me over jullie allebei zorgen gemaakt. Maar dat had ik niet hoeven doen, zie ik nu. Jij bent ongedeerd en nu zijn ook al onze kamelen ongedeerd gebleven. „Hij sloeg zijn arm om Saidu's schouders en zei trots: „Ik heb al vele goede mannen in dienst, maar ik geloof dat ik er nu weer een bij heb. Kom, Saidu, we hebben nog een hele reis voor de boeg.”

Even aarzelde Saidu, maar toen drong het tot hem door wat zijn vader gezegd had, dat hij nu kameelhoeder was en de hele weg met de kudde mee mocht. In de verte zag Saidu de donkere gedaantes van de mannen en de dieren door de woestijn voortschuiven. Op weg naar de kudde, met zijn vader die naast hem liep en de kameel die voor hen uitschommelde, wankelde Saidu niet eenmaal meer.

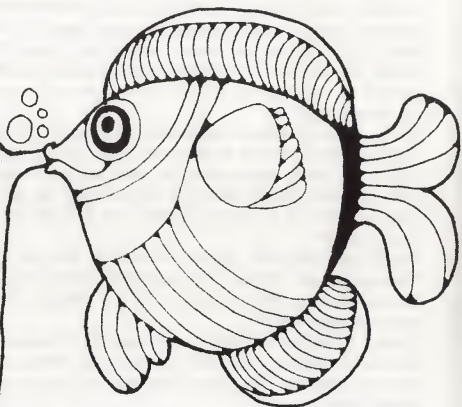
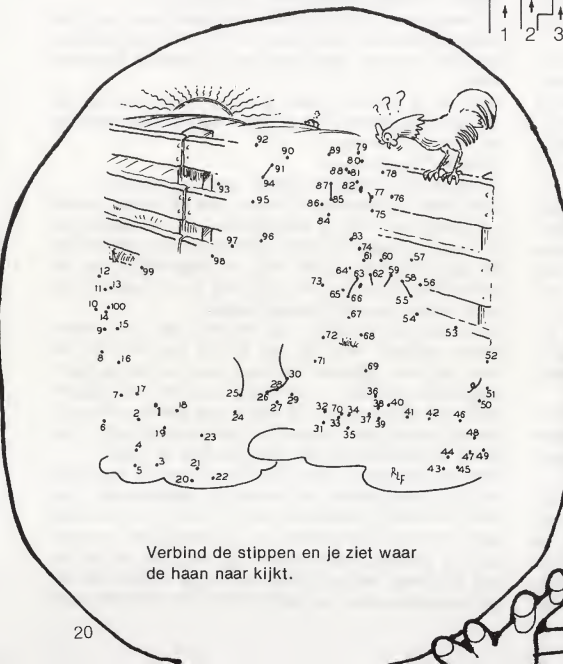
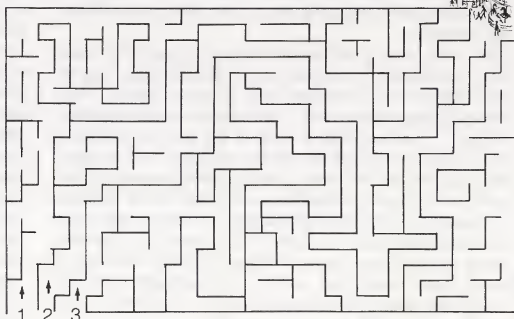

Voor de grap

Vul op zodanige wijze de cijfers 3 tot en met 11 in de lege vakjes in, dat bij optelling in de richting van de pijlen de totalen kloppen.

↓	↓	↓	18
→			20
→			25
23	17	23	13

Via welke weg (1, 2 of 3) kom je op de kermis?

Verbind de stippen en je ziet waar de haan naar kijkt.

Uit een toespraak op 2 mei 1975 gehouden op een haardvuurvond aan de Brigham Young Universiteit.

DOOR BOYD K. PACKER
Van de Raad der Twaalfen

Onafhankelijk zijn van anderen

Er bestaat in de pedagogie een begrip dat overdracht heet. Ik wil van dit begrip gebruik maken bij het behandelen van een programmaonderdeel van de kerk waarmee u allen vertrouwd bent en de behandeling ervan dan door die overdracht overbrengen op een ander terrein van ons leven.

Laat ik allereerst een aantal basisprincipes van het welzijnszorgprogramma van de kerk nog eens met u doornemen. De welzijnszorg is echter niet het hoofdthema van mijn toespraak. Ik heb die alleen nodig ter illustratie. De kerk was twee jaar oud, toen de Here openbaarde dat „de luiaard geen plaats (zou) hebben in de kerk, tenzij hij zich bekeert en zijn wegen verbetert”. President Marion G. Romney lichtte dit tijdens de vorige conferentie toe, op de man af, zoals we van hem gewend zijn. „De verplichting op eigen benen te staan werd de mensheid al in den beginne opgelegd. „In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten totdat gij tot de aardbodem wederkeert.” (Gen. 3:19.)

Het Welzijnszorghandboek leert ons” (Wij moeten) onze leden uit volle overtuiging leren dat zij zoveel mogelijk zelfstandig moeten zijn. Geen enkele heilige de laatste dagen . . . mag moedwillig de last in zijn eigen onderhoud te moeten voorzien op de schouders van anderen leggen. Zolang hij kan moet hij, onder inspiratie van de Almachtige God en met inspanning van al zijn krachten in zijn eigen levensbehoeften voorzien.” (1952 p. 2)

We zijn er redelijk in geslaagd de heiligen der laatste dagen duidelijk te maken dat zij in hun eigen stoffelijke behoeften moeten voorzien, en vervolgens zorg moeten dragen voor hen die niet in hun eigen levensbehoeften kunnen voorzien. Als een lid van de kerk niet op eigen benen kan staan, moet hij allereerst een beroep doen op zijn gezin en dan pas op de kerk. Toen het welzijnszorg in 1936 werd ingesteld, gaf het Eerste Presidium de volgende verklaring af:

„Ons uitgangspunt was voor zover mogelijk, een systeem op te zetten, waarin afgerekend werd met de vloek der ledigheid, met de uitwassen die gepaard gaan met het systeem van de bedeling. Het was de bedoeling dat zelfstandigheid en ijver, vlijt en zelfrespect weer hoogtij zouden vieren. *Het doel van de kerk is mensen te helpen zichzelf te helpen.* Het werk moet in ere worden hersteld in het leven van onze kerkleden.” (*Conferentieverslag*, oktober 1936, p. 3. Cursivering toegevoegd.)

President Romney heeft met nadruk gezegd: „Als men zich op basis van een ander principe om zijn medemensens bekommert, doet het hun meer kwaad dan goed. Het doel van het welzijnszorg van de kerk is *niet* iemand te ontheffen van de opdracht voor zichzelf te zorgen.” (Vergadering van de welzijnszorg, 5 oktober 1974.)

Ik aanvaard de beginselen van het welzijnszorgprogramma. Ik bevestig ze hier nogmaals. Bij vele gelegenheden en

op velerlei wijze dreigden wij deze principes te vergeten. Het principe van zelfstandig zijn is een absolute voorwaarde voor een gelukkig leven. Hetzelfde principe van zelfstandig zijn is ook op het geestelijke en emotionele vlak van toepassing. Er zijn teveel leden van de kerk die zowel geestelijk als emotioneel afhankelijk van anderen lijken te zijn. Ze leven op een soort emotioneel welzijnszorgsysteem. Ze zijn niet bereid op eigen benen te staan. Ze worden zo afhankelijk van anderen dat ze iedere keer weer een duwtje in de goede richting nodig hebben, iedere keer weer een schouderklopje nogig hebben. Kortom ze hebben maar weinig eigen inbreng.

Als we onze emotionele en geestelijke zelfstandigheid verliezen, komen wij even zwak te staan als wanneer wij in materieel opzicht van anderen afhankelijk worden, misschien nog zwakker. Aan de ene kant geven wij bishoppen de raad uitwassen in de welzijnszorg tegen te gaan. Aan de andere kant geven wij advies en raad zonder erbij na te denken, dat de persoon in kwestie het probleem zelf moet proberen op te lossen, of de hulp van het gezin waartoe hij behoort moet inroepen. Alleen als hij daarmee niet verder komt, kan hij een beroep doen op de kerk.

Als we niet voorzichtig zijn verliezen we het vermogen openbaringen te ontvangen. De Here gaf Oliver Cowdery een raad die wij allen ter harte zouden

moeten nemen: „Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden. Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal ik u boezem in u doen branden; daaraan zult gij weten dat het juist is. Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdooving van gedachten hebben, die u het onjuiste zal doen vergeten.” (LV 9:7-9.)

Heeft u er wel eens bij stilgestaan dat vele problemen kunnen worden opgelost door de Schriften te lezen? We moeten allemaal vertrouwd zijn met de Schriften. Lees de Schriften als onderdeel van het proces om tot emotionele zelfstandigheid te komen.

Op een dag kwam er een student bij mij op kantoor. Ik kende hem goed. Hij legde mij een zeer moeilijk probleem voor. Hij vroeg zich af of hij al dan niet zou trouwen. Ik vroeg hem: „Wil je dat ik je hierin raad geef?” Hij beantwoordde deze vraag bevestigend.

„Ben je van plan die raad dan ook op te volgen?” vroeg ik hem. Deze vraag had hij niet verwacht. Tenslotte beantwoordde hij mijn vraag met „Ja”. Ik kende zijn vader toegankelijk. Hij was patriarch in de kerk en een voorbeeld voor ons allen. Ik zei: „Ik geef je de volgende raad. Ga dit weekeinde naar huis. Praat met je vader. Ga ergens apart met hem zitten, in de slaapkamer bij voorbeeld. Vertel hem met welk probleem je te kampen hebt, vraag hem om raad en volg de raad die hij je geeft op”.

Ik denk dat een systeem van emotionele bedeling even gevaarlijk kan zijn als een systeem van materiële bedeling. We kunnen namelijk zo afhankelijk worden, dat we erop vertrouwen dat de kerk alles voor ons doet.

In bijna iedere wijk of gemeente zijn er van die chronische gevallen, van die mensen die iedere keer weer om raad vragen, maar die raad nooit opvolgen. Sommigen vinden dat niet zo erg. Ik ben het daar niet mee eens. Het is net zoals met een verkoudheid, die verzwakt de mens meer dan welke andere

ziekte ook. Het lijkt wel of er een epidemie ontstaan is, de „raadgeef-ziekte”, die de geestelijke kracht uit de kerk zuigt. Geestelijke zelfstandigheid is de motor waarop onze kerk draait. Als we u die ontnemen, hoe kunt u dan ooit de openbaring ontvangen dat er een profeet van God is? Hoe kunnen uw gebeden verhoord worden? Hoe kunt u zekerheid hebben? Als we zo gauw klaar staan met een antwoord op al uw vragen en u allerlei oplossingen voor uw problemen aan de hand doen, dan maken wij u in feite zwakker in plaats van sterker.

Als u bereid bent te aanvaarden dat de principes waarop het welzijnsprogramma van de kerk gebaseerd is, ook gelden voor uw emotionele en geestelijke leven, dat met name eigenschappen als onafhankelijkheid en vlijt, ijver, zelfrespect moeten worden ontwikkeld, dat men op eigen benen moet leren staan; dat het werk in ere moet worden hersteld; dat de uitwassen van een geestelijke en emotionele bedeling moeten worden tegengegaan; dat het doel van de kerk is anderen te helpen zichzelf te helpen . . . als u het hiermee eens bent, dan heb ik hier een aantal principes en suggesties voor u.

Als u ontmoedigd bent en denkt dat u een probleem niet zelf op kunt lossen, kunt u daarin wel gelijk hebben, maar u moet het toch eerst zelf proberen. U moet eerst gebruik maken van alle hulpmiddelen die u ter beschikking hebt en u heeft zeer belangrijke hulpmiddelen tot uw beschikking. In het Boek van Mormon vinden we de volgende uitspraak, die vaak over het hoofd wordt gezien: „. . . want de Geest is dezelfde, gisteren, heden en in alle eeuwigheid. En sedert de val des mensen is de weg bereid en de zaligheid is vrij. *En de mensen zijn voldoende onderricht om goed van kwaad te kunnen onderscheiden.*” (2 Ne. 2:4-5.)

Het is van groot belang dat u weet dat u goed en kwaad al van elkaar kunt onderscheiden. Dat u een ingeboren, overgeërfde goedheid bezit, dat u van nature goed bent. Als u zegt: „Ik kan het niet. Ik kan mijn problemen niet oplossen,” dan zou ik het wel willen

uitschreeuwen: „Beseft u niet wie u bent? Weet u nog steeds niet dat u een zoon of dochter van de almachtige God bent. Weet u dan niet dat u over belangrijke hulpmiddelen beschikt die u van Hem hebt geërfd en die u in kunt schakelen, teneinde u standvastigheid, moed en vooral ook macht te geven?”

U kent het evangelie. Ieder van u kan onderscheid maken tussen goed en kwaad. Wordt het dan nu niet tijd dat u besluit alleen nog maar goed te zullen doen? Als u dit besluit neemt, doet u een keuze, niet zomaar een keuze, maar *de* keuze. Als u deze beslissing eenmaal hebt genomen, wordt de rest aanzienlijk gemakkelijker.

De meeste mensen die bij ringpresidenten, gemeentepresidenten, bisschoppen en andere leiders en niet te vergeten bij ons, algemene autoriteiten, om raad vragen, komen niet omdat zij in de war zijn en het verschil tussen goed en kwaad niet meer zien. Zij komen, omdat zij de neiging hebben iets te doen waarvan ze diep in hun hart weten dat het verkeerd is. Ze willen hun beslissing goedgekeurd zien.

Als u een probleem heeft, werk het dan eerst voor uzelf uit. Denk er over na. Analyseer het. Lees de Schriften en bid. Ik weet uit ervaring dat belangrijke beslissingen zich niet laten forceren. U moet vooruitzien, in de toekomst kunnen zien. Weet u nog wat de profeet uit het Oude Testament zei? „Indien openbaring ontbreekt, verwildert het volk.” (Spr. 29:18.)

Mediteer iedere dag een paar minuten en zorg dat u zich niet altijd in de kritieke situatie bevindt, dat u op een moment zelf belangrijke beslissingen moet nemen. Als u naar de toekomst kijkt, kunt u belangrijke problemen zien aankomen.

Wanneer u ze dan op moet lossen, kunt u ze van begin af aan onder controle houden. Een enkele maal kunt u op het moment zelf een belangrijke beslissing moeten nemen. Als u echter al besloten hebt alleen te zullen doen wat goed is, met alle gevolgen van dien, dan zult u van deze plotselinge beslissingen geen schade ondervinden.

Ik zelf vind de vroege morgen altijd de beste tijd om met mijn problemen te worstelen. De geest is dan nog fris en waakzaam. Het lichaam heeft ook gekrust. Dat is het geschikte moment om iets te overdenken en persoonlijke openbaring te ontvangen.

Ik heb al vele malen president Harold B. Lee een verklaring, waarin zaken die met openbaringen verband hielden aan de orde kwamen, horen beginnen met woorden van deze strekking: „Toen ik 's morgens vroeg over dit onderwerp zat na te denken . . .” Hij maakte er een gewoonte van over de problemen waarvoor openbaring nodig was, in de vroege morgenuren, wanneer hij nog fris was, na te denken. De Here wist waarover Hij sprak, toen hij in de Leer en Verbonden de volgende uitspraak deed: „Houdt op langer te slapen dan nodig is; gaat vroeg naar bed, opdat gij niet vermoeid zijt; staat vroeg op, opdat uw lichaam en geest mogen worden versterkt.” (LV 88:124.)

Als ik onder druk sta, zoals bij voorbeeld bij het voorbereiden van deze toespraak, dan blijf ik nooit laat op. Ik ga liever vroeg naar bed en sta liever de volgende morgen heel vroeg op, zodat ik dicht bij Hem kan zijn die mij bij mijn voorbereiding begeleidt.

Over openbaringen gesproken. We weten allemaal dat ieder van ons openbaringen kan ontvangen. De vraag die men mij vaak in verband met eventuele openbaringen stelt is: „Hoe weet ik wanneer ik een openbaring heb ontvangen? Ik heb gebeden en gevast om dit probleem te kunnen oplossen. Ik heb uren en uren gebeden, en ik weet nog steeds niet wat ik moet doen. Hoe weet ik wanneer ik werkelijk geïnspireerd ben, zodat ik geen fouten maakt?”

In de eerste plaats: Gaat u met een probleem naar de Here en vraagt u Hem een beslissing voor u te nemen? Of gaat u zelf aan de slag, leest u de openbaringen. Mediteert u en bidt u en neemt u dan zelf een besluit? Bestudeer het probleem vanuit uw kennis van goed en kwaad en neem dan een besluit. Vraag vervolgens aan de Here of uw beslissing juist is. Denk aan wat de Here tot Oliver Cowdery zei: „Eerst zelf nadenken.”

Luister naar wat ik nu ga zeggen als u tot nu toe voor mijn argumenten doof bent gebleven.: Als wij zo dom zijn dat wij onze bisschop of gemeentepresident of de Here zelf vragen een beslissing voor ons te nemen, is dat een daad die niet bepaald getuigt van zelfstandigheid. Denk er eens aan wat er voor nodig is, wanneer u iemand anders vraagt beslissingen voor u te nemen.

Ik wil graag nog een ding zeggen en ik hoop dat dit niet verkeerd opgevat wordt. We zien vaak bij jongemensen dat zij vol overgave bidden wanneer zij gemakkelijk zelf een besluit zouden kunnen nemen. Om een voorbeeld te geven: Er is een echtpaar dat geld heeft om een eigen huis te laten bouwen. Stelt u zich nu eens voor dat ze eindeloos tot de Here gebeden hadden en te vragen in welke stijl het huis gebouwd moest worden. Is het nog nooit bij u opgekomen dat de Here dat hoegenaamd niets interesseert? Laat ze het huis maar bouwen zoals zij dat willen. Zij moeten de keus maken.

Er zijn echter wel dingen die Gods interesse hebben. Als u van plan bent dat huis te bouwen, wees dan eerlijk en betaal voor de kosten die gemaakt worden bij de bouw, kortom zorg dat u trots op uw huis kunt zijn. Als u het huis gaat bewonen, zorg dan dat u een rechtschapen huiseligenaar bent. Dat zijn de dingen waar het op aan komt. Soms moet ik raadgeven in gevallen waarin de Here de betrokken personen zonder meer toestemming zou geven voor hetgeen ze van plan zijn, zelfs als ze dat zelf graag willen. Het is vreemd om te zien hoe ze dan bij mij komen en zich bijna schuldig voelen omdat ze iets willen doen wat ze zelf graag willen, ook als het iets goeds is. De Here is erg edelmoedig waar het de vrijheid betreft die hij zijn kinderen schenkt. Hoe meer we leren te doen wat goed is, des te zelfstandiger wij worden, des te meer worden onze vrijheid en zelfstandigheid bevestigd. „Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij en gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken.” (Joh. 8:31-32.)

Laman en Lemuel klaagden tegen Nephi: „Zie, wij kunnen de woorden

die onze vader heeft gesproken . . . niet begrijpen.”

„Hebt gij de Here gevraagd?” vroeg Nephi hun.

Denkt u eens over dit antwoord na. Ze zeiden tegen hem: „Dat hebben wij niet, want de Here maakt ons zulke dingen niet bekend.”

„Hoe komt het?” antwoordde hij hun, „dat gij de geboden des Heren niet onderhoudt? Hoe komt het dat gij wegens de verstoktheid van uw hart wilt omkomen? Herinnert gij u niet wat de Here gezegd heeft? Indien gij uw hart niet zult verstokken en Mij in geloof vraagt, gelovende dat gij zult ontvangen, en als gij mijn geboden naarstig onderhoudt zullen deze dingen zeker aan u worden bekend gemaakt.” (Zie 1 Ne. 15:7-11.)

Als u echter openbaringen ontvangt die betrekking hebben op zaken die onder de jurisdictie van anderen vallen, dan weet u dat u verkeerd bent, dat die openbaringen uit de verkeerde bron komen. U ontvangt namelijk geen openbaringen waardoor u uw bisschop op de vingers kunt tikken of de leiders van de kerk kunt corrigeren.

Als u zo afhankelijk van anderen wordt en zo onzeker, waar het het gebed en het beantwoorden van gebeden betreft, dat u begint te aarzelen, dan bent u zwak.

Deze kerk steunt op het individuele getuigenis. Ieder van ons moet zijn getuigenis verdienen. Pas dan kunt u opstaan en zeggen, zoals ik dat kan, dat God leeft. Dat hij onze Vader is, dat er een vader-kindbinding tussen Hem en ons bestaat. Ik weet dat hij ons nabij is. Dat wij naar Hem toe kunnen gaan en een beroep op Hem kunnen doen. Dat wij, als wij gehoorzamen en luisteren en bovendien van alle middelen dit tot onze beschikking staan gebruik maken, antwoord zullen krijgen op onze vragen.

Dit is zijn kerk. God leeft. Jezus is de Christus. Wij hebben een profeet die tevens president is van onze kerk. Ieder van ons weet dit en alle mensen op aarde zouden dit kunnen weten. Hiervan getuig ik. Ik weet dat Hij leeft en bevestig dit getuigenis dat ik u hier geef. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Durf jij dat te vragen?

DOOR LINDA ARCHIBALD

Ik was bang. Maar ik wilde het tegenover geen mens toeven. Als anderen het hadden over het verkondigen van het evangelie leek het zo simpel. Maar toen ik met anderen over het evangelie probeerde te spreken, ging het heel anders. Toen mijn vriendin Barbara beweerde dat een kerk vandaag de dag geen enkele waarde meer had en toen David over de evolutietheorie begon, toen brak het angstzweet mij uit, mijn handen voelden ineens vochtig aan, ik kreeg kippevel en het leek wel of ik de controle over mijn spieren verloren had — ook over mijn tong.

Iedereen wist dat ik een heilige der laatste dagen was, omdat ik geen thee of koffie drink. Bovendien heb ik een getuigenis dat het evangelie op waarheid berust. Maar toch kon ik geen woord uitbrengen. Toen David en Barbara met hun theorieën aankwamen, wist ik niets terug te zeggen en wenste ik dat ik telepathische gaven had om mijn getuigenis op hen over te brengen.

Na verloop van tijd begon ik mij schuldig te voelen. Min of meer om mijzelf te excuseren, maakte ik mij wijs dat de goede resultaten die ik als zondagsschoolleeres boekte mijn gebrek wel zouden compenseren. Maar 's nachts hoorde ik weer die woorden: „Iedereen is een zendingeling.” Er zijn maar weinig „geboren” zendingelingen die succes hebben, omdat zij over bepaalde talenten beschikken, bij wie het geen kwestie is van krachtsinspanning alleen. Tussen de kleine groep „geboren” zendingelingen aan de ene kant en de „mislukkingen” aan de andere kant, vindt men de geslaagde zendingelingen, die zichzelf opgewerkt hebben — mensen zoals ik die eens bang waren. Mensen zoals zuster Jenkins en broeder Clarke, Jane, Michelle en Tom, ja zelfs bisschop Baker. Ze begrepen mijn angsten en maakten mij deelgenoot van de manier waarop zij het probleem hadden opgelost.

„Aan prestaties gaat altijd een zeker verlangen vooraf” zei zuster Jenkins. „Je moet zendingeling willen worden, voor je een geslaagd zendingeling kunt zijn. Ik ken mensen die er nooit bij stilstaan hoeveel invloed ze op anderen kunnen uitoefenen. Maar jij hebt de eerste stap al gedaan,” besloot ze haar pleidooi. „Bij jou is het verlangen al aanwezig.”

Michelle is aantrekkelijk en erg zelfbewust, zonder dat ze daardoor nu direct werelds en op zich zelf gericht is.

„Ik ben niet altijd zo geweest, zoals ik nu ben,” vertelde ze mij. „Er is een tijd geweest dat ik helemaal niet tevreden was over mezelf. Ik woog te veel, ik droeg ouderwetse kleren en ik had haar, waarmee ik niets kon beginnen. Toen raadden een aantal medestudenten mij aan eens wat aan mijn uiterlijk te gaan doen. Ik viel een paar pond af

en naaide nieuwe kleren voor mijzelf, modern maar toch in overeenstemming met de normen van de kerk. Bovendien liet ik mij een vlot en makkelijk te onderhouden kapsel geven.

„Ik probeerde niet iemand anders te zijn. Ik veranderde mijzelf gewoon iemand die ik mocht. Als ik mijzelf aardig vond, zouden anderen mij ongetwijfeld ook aardig vinden, en dus begon ik het evangelie uit te dragen.

Broeder Clarke geeft lessen in Evangelieleer en is een bijzonder geliefde leraar. „Studie,” zo zei hij met nadruk, „is onontbeerlijk voor een goede zendingeling. In de tijd dat ik het evangelie nog niet eens aan mijzelf kon uitleggen, kon ik ook niet verwachten dat ik het aan anderen zou kunnen uitleggen. Om uit dit dilemma te geraken, bestudeerde ik ijverig de Schriften en andere boeken van de kerk. Ik onderzoek het geloof van andere kerkgenootschappen en probeerde de behoeften van de mensen om mij heen te begrijpen.

Door ijverig te studeren groeide bij mij mijn getuigenis. In vele gevallen veranderde gewoon „geloven” in „weten”. Het zendingswerk was niet langer een probleem; nu ik vol zelfvertrouwen was, kon ik de vragen van mijn vrienden beantwoorden.”

„Als je eenmaal het besluit genomen hebt anderen over de kerk te vertellen probeer je dan niet aan deze belofte te onttrekken,” vertelde Jane me. „Probeer niet je te verontschuldigen, stel het niet uit. Dat deed ik wel. Ik wist altijd wel een reden te vinden zodat ik me niet schuldig hoefde te voelen, maar daardoor werd ik nog geen zendingeling. Verplicht je zelf zendingswerk te gaan doen en doe het dan ook.”

Tom was het met deze oplossing eens en voegde eraan toe: „Ik wist dat ik geen geboren zendingeling was, maar ik deed net of ik het wel was. Dat was niet schijnheilig, omdat ik voortdurend bezig was mijzelf te verbeteren. Prent u zelf in dat u zendingeling bent en ik verzeker u dat u het zult zijn.”

Tenslotte vroeg ik bisschop Baker naar zijn ervaringen. „Ja,” zei hij, „Eens was ook ik bang. Ik verwaarloosde mijn zendingsopdracht, omdat ik bang was de verkeerde woorden te zeggen. De enige oplossing voor mijn probleem was bidden. Ik wist dat ik constant contact moest houden met de Geest, zodat ik wist wanneer het een goed ogenblik was om het evangelie te verkondigen en of de woorden goedgekozen waren. Vanaf die tijd heb ik vrijwel nooit de inspiratie ontvangen om van een discussie af te zijn.”

Toen ik met enkele van deze „niet-geboren” zendingelingen gesproken had, moest ik zelf de rest doen.

Zuster Jenkins had gelijk. Bij mij was de wil aanwezig. Ik bekeek mijzelf in de spiegel en vond dat ik er best aantrekkelijk uitzag, maar ik kocht toch nog een paar nieuwe schoenen en een brilletje met gouden randen. Ik ging ertoe over de Schriften iedere dag te bestuderen en werd mij meer bewust van de behoeften van de mensen om mij heen. Wanneer ik zo met mijzelf bezig was zei ik iedere keer weer tegen mijzelf: „Ik kan het . . . Ik kan het . . . Ik kan het.” Bovendien bad ik veel.

Toen brak op een dag het moment aan dat ik iets moest gaan doen. Barbara was weer aan het filosoferen over haar geliefde onderwerp: de nutteloosheid van de gevestigde religie. Zelfs na alle voorbereidingen had ik al mijn wilskracht nodig. Ik werd weer vreselijk zenuwachtig, mijn handen werden klam en ik had weer de controle over mijn spieren verloren. Maar mijn zenuwen waren niet geprikkeld: ze tintelden en bovendien had ik mijn tong volledig onder controle. Ik vroeg mij af of het gevoel dat ik had werd veroorzaakt door angst of door opwinding. Misschien uitten beide zich wel op dezelfde manier.

„Barbara, ik begrijp wel dat je tegen de gevestigde religie bent, maar zou het voor jou enig verschil maken als je wist dat de Heiland aan het hoofd van al die verschillende godsdiensten stond.”

„Ik kwam Dave tegen bij het fonteintje. Ik was weer vreselijk zenuwachtig. Zou hij ook nee zeggen? Ik haalde diep adem en begon.”

„Wat bedoel je?”

„Je weet dat ik een heilige der laatste dagen ben — een Mormoonse — en wij geloven dat Jezus Christus werkelijk verschenen is en door middel van de profeet Joseph Smith opdracht gaf tot de organisatie van de kerk. Het is in opdracht van Hem dat wij als kerk bestaan.”

Ik keek haar in de ogen en vervolgde: „Nu je dit weet, zou je nu niet graag wat meer willen horen?”

Ze schudde haar hoofd. „Het is niet persoonlijk bedoeld, hoor. Maar ik kan gewoon niet geloven dat het waar is.”

„Er zijn vandaag de dag veel mensen zoals jij die het niet kunnen geloven; het idee is nog zo nieuw voor hen. Maar ik weet dat de Meester zijn enige ware kerk ook in de tijd waarin wij leven op aarde heeft gevestigd. Jij kunt het ook te weten komen, als je je er verder in verdiept.”

„Het spijt me heel erg. Maar het interesseert me niet.”

Moest ik verder gaan? vroeg ik mij af. Ik probeerde contact te zoeken met de Geest; die mij het volgende antwoord gaf: „Je hebt nu genoeg je best gedaan, maar laat je niet weerhouden er in de toekomst weer over te beginnen.”

Dave was op vakantie en ik wachtte vol spanning op het moment dat hij terug zou komen. Hij was altijd bereid over de godsdienst te praten, en ik had besloten dat het nu tijd was iets te gaan doen. Maar toen hij terugkwam, was hij opvallend stil. „Doe alsof . . .”, zei ik tegen mezelf, „Doe alsof je een zendeling bent.”

Ik kwam Dave bij het fonteintje tegen. Ik was weer vreselijk zenuwachtig. Zou hij ook 'nee' zeggen? Ik haalde diep adem en begon.

„Dave, ik had je allang iets willen vragen. Je schijnt nog al geïnteresseerd te zijn in de godsdienst. Waarom is de godsdienst zo belangrijk voor je?”

„Omdat ik het grootste geluk in het leven wil vinden — en de godsdienst schijnt in die richting te wijzen.”

„Heb je ooit in de mormonse verdiept? Als je dat zou doen zou je vast en zeker ontdekken dat ze de gelukkigste mensen ter wereld zijn.” „Ik weet dat jij een mormoonse bent, en als ze allemaal zijn zoals jij dan neem ik onmiddellijk aan dat het waar is.”

Ik was erg blij met dit antwoord omdat ik kennelijk het goede voorbeeld gegeven had.

„Dave, ze zijn zo gelukkig omdat we weten dat er een profeet op aarde is, een even groot profeet als Mozes, Abraham of Jesaja. We weten dat als we zijn raad opvolgen wij de Heiland waarlijk dienen. Zou je misschien meer over deze geweldige boodschap willen horen?” Mijn hart bonsde in mijn keel in de twee of drie seconden dat het stil bleef.

„Ja,” zei hij. „Dat zou ik graag willen. Ik heb me aldoor al afgevraagd wat jullie eigenlijk geloven, en ik had de hoop al bijna opgegeven daarover van jou uitsluitel te krijgen. Waarom heb je zolang gewacht met vragen?”

Linda Archibald gezinshulp en freelance auteur, is presidente van de OOVJV en leidster intermenselijke verhoudingen van de ZHV in de tweede wijk van Johannesburg in de Ring Zuid-Afrika.

MORMOONS DAGBOEK

Dopen in ijskoud water

DOOR EINAR NORDLANDER
Göteborg, Zweden

Op een koude dag in de winter van 1904 liepen twee mormoonse zendelingen door het bos in de richting van het huis waar mijn grootmoeder Kristina Bohlin woonde. Ze hadden in de verte licht gezien en tegen elkaar gezegd: „Laten we daarheen gaan.” Ze kamen pas laat op de avond bij het huis aan en misschien hadden ze er wel spijt van dat ze zo'n eind gelopen hadden, toen ze het armoedige hutje zagen en de talrijke kinderen waarmee dit gezin gezegend was. Maar mijn grootmoeder vroeg hun binnen te komen en deed haar uiterste best een goede gastvrouw te zijn. Ze bleven slapen en lieten de volgende dag een aantal brochures achter, die mijn grootmoeder zorgvuldig bestudeerde. Er ging een jaar voorbij en de zendelingen kwamen in januari van het jaar 1905 terug. Op deze dag midden in

de winter vroegen zij haar wat zij van de brochures vond die ze het vorig jaar hadden achtergelaten. Ze zei dat ieder woord waar was en dat ze gedoopt wilde worden. „Maar er is in deze tijd van het jaar geen open water,” zei een van de zendelingen met een bedenkelijk gezicht. Mijn grootmoeder antwoordde: „Er ligt een heel meer, niet ver hier vandaan. In de houtloods liggen een zaag en een bijl. Als jullie een gat in het ijs zagen, kan ik worden gedoopt.” De broeders deden hun uiterste best om een gat in de dikke laag ijs te zagen en hadden na verloop van tijd een gat dat groot genoeg was om mijn grootmoeder in te kunnen dopen. Ijskoud water of geen ijskoud water, ze wilde gedoopt worden, omdat ze wist dat deze kerk de enige ware kerk was. Omdat mijn grootmoeder het evangelie aannam, was zij indirect verantwoordelijk voor mijn kennismaking met de kerk.

U hebt altijd wel vijf minuten

DOOR LEKA OLSEN
Kopenhagen, Denemarken

„Heeft u misschien vijf minuten voor ons?”. Deze vraag riep onmiddellijk een gevoel van sympathie bij mij wakker. En dus nodigde ik de zendelingen uit om binnen te komen. Wat ze mij te vertellen hadden was zeer interessant. Mijn echtgenoot wilde er echter niets van weten. Toen ze vier of vijf keer langs waren geweest, werd mijn man zo woedend dat hij dreigde mij en de kinderen te zullen verlaten. Ik zei tegen mijn echtgenoot eerst te willen bidden om er achter te komen of de boodschap van de zendelingen waar was. Hij zei toen: „Dat is een goed idee en als je dat gedaan hebt, wil ik er niets meer over horen.” Drie

dagen lang hield ik mij aan het Woord van Wijsheid en zocht de Here in gebed, maar mijn gebeden kwamen op mij over als „leeg” en nietszeggend. Maar toch ging ik door en uiteindelijk slaagde ik erin een gebed op te zenden waaruit geloof in Christus sprak. Toen ik uit mijn gebedshouding opstond, wist ik dat, als ik geen verhooring kreeg, ik niet meer zou bidden. Een uur later werd er gebeld, en stonden de zendelingen voor de deur. Toen ze onze huiskamer binnenliepen, kwam er een vreemd gevoel over mij. Op dat moment wist ik dat mijn gebeden verhoord waren. Ik ging naar de slaapkamer om de Here te danken, lachte, huiltte en bad tegelijk. Toen ik de huiskamer weer binnenkwam, vertelden de broeders mij dat

ze die dag een vrouw hadden onderwezen en op een gegeven moment tot de ontdekking waren gekomen dat ze haar niets meer te vertellen hadden. Dit was hun nog nooit overkomen, maar ze hadden een nieuwe afspraak met haar gemaakt en waren weggegaan. Op weg naar hun volgende afspraak waren ze langs onze flat gekomen. Ons zoonje had hen zien lopen en had gevraagd of ze op weg waren naar zijn moeder. Omdat ze enige tijd geleden weggestuurd waren, dachten ze hier even over na, maar een van hen zei dat de Geest een beroep op hem deed bij mij langs te gaan. Tien dagen later werd ik gedoopt.

Maar hiermee is mijn verhaal nog niet afgelopen. Er volgt nog een „Happy end”. Vlak na mijn doop bezocht een van de algemene autoriteiten van de kerk Denemarken en de zendelingen stelden mij aan hem voor. Hij zei dat als ik de raad van de kerkleiders opvolgde het niet lang zou duren of mijn echtgenoot zou ook worden gedoopt. „Hij vergist zich,” dacht ik bij mezelf, „mijn man wordt nooit lid van de kerk.” Die zelfde avond vroeg mijn gemeentepresident mij wat ik van de kerk vond en ik gaf als antwoord dat ik er zoveel liefde ontmoette. Waarop hij tegen mij zei: „Dezelfde die je hier vindt, moet je mee naar huis, naar je echtgenoot nemen.” Ik was een beetje boos. Ik hield van mijn man en vond een dergelijke raad geheel overbodig. Maar op de terugreis die nogal lang duurde had ik kans om na te denken en ik besloot over te gaan tot een wat vriendelijker aanpak. De verandering in mijn houding maakte hem nieuwsgierig en toen de kinderen met stralende ogen uit de kerk kwamen, begon hij uit zichzelf vragen te stellen. Drie maanden daarna was het waarlijk een van de gelukkigste dagen van mijn leven. Toen werden mijn echtgenoot en ons zoonje van acht jaar gedoopt.

DOOR PAUL H. DUNN

Als de geest maar gewillig is

Op driejarige leeftijd wilde ik al beroepshonkballer worden en ik heb dat verlangen altijd gehouden. Dat doel dat ik mijzelf gesteld had, was echter een van mijn problemen. Ik was namelijk niet van mening dat de school of de kerk iets te maken hadden met honkballer worden.

In de twaalf jaren onderwijs die ik genoot, nam ik nooit een schoolboek mee naar huis. Ik ben er niet trots op. Nu heb ik er spijt van en ik heb geprobeerd me te bekeren. Maar de rest van mijn leven moet ik de prijs betalen voor de leegte die ik zelf schepte met mijn domme logica van zoveel jaar geleden. Wanneer ik algebra of Engels had, dacht ik bij mezelf: „Wat heb ik aan die school als ik toch een groot honkbalspeler word? Een mooie boogbal kan ik evengoed zonder als met algebra of Engels gooien.“ Dan ging ik naar huis en ik zei tegen mezelf: „Zo. Ik ben klaar voor het leven. Ik kan even hard gooien als iemand anders, even hard lopen en even hard

slaan.“ Nu weet ik pas dat ik toen ongelukkig had.

Wanneer het tijd was om 's zondags naar de kerk te gaan, vond ik dat een persoonlijke belediging, omdat ik niet inzag hoe de kerk mij kon helpen een betere honkballer te worden.

Zo dacht ik toen. Ik wil niet beweren dat het niet belangrijk is wanneer iemand een groot honkballer of dokter of advocaat wil worden. Het is wel degelijk belangrijk. Het is een eerste vereiste voor ons aardse geluk, maar het is niet de meest belangrijke opdracht waarmee de Here ons naar de aarde gestuurd heeft. Het zijn de eeuwige dingen die belangrijk zijn. Zij die dit al vroeg in de gaten hebben en er iets aan doen zijn mijns inziens erg verstandig.

Ik deed eindexamen aan de middelbare school, vlak voor mijn achttiende jaar. Dertien jaar lang had ik plannen gemaakt, wat ik wilde worden. Ik werd aangezocht door acht trainers van honkbalploegen die in de competitie

speelden, toen ik van mijn ouders toestemming kreeg mijn eerste contract te ondertekenen. Ik kreeg toen een voor die tijd geweldig salaris. Kunt u zich voorstellen wat een tiener op zo'n moment voelt? Ik wou dat ik het u mee kon laten voelen. Toen meldde ik me bij de ploeg en ging het veld op met mijn eigen nummer op mijn eigen tenue. Weet u wat er dan door je heen gaat?

Op driejarige leeftijd had ik echter geen rekening gehouden met de tweede wereldoorlog. Die stond niet in mijn programma. Ik wist niet dat ik op mijn achttiende een oproep zou krijgen en dat mijn honkbalcarrière voor drie jaar werd onderbroken omdat ik in militaire dienst moest.

Ik kwam in de basisopleiding terecht en het was in één woord verschrikkelijk. Hoewel ik niet de ondergrond had die ik eigenlijk had moeten hebben, besefte ik toen toch gedeeltelijk de waarde van al die andere dingen die ik verwaarloosd had, zoals scholing of

een beroepsopleiding. Ik kreeg alle vervelende baantjes omdat ik niet geschikt was voor werk waarvoor een opleiding vereist was.

Ongeveer elf maanden later zat ik op een troepschip op de Stille Zuidzee. We zaten op een van de vele boten die deel uitmaakten van een convooi dat op weg was naar een of ander eiland. De soldaten op het schip waarop ik voer hadden geen van allen al eerder gevochten.

Tijdens de eerste twee weken van onze reis hielden het leger en de marine iedere middag om vijf uur een kerkdienst waar we samen konden zingen, of we nu jood, katholiek, ongelovig of heilige der laatste dagen waren. De aalmoezenier hield dan een korte toespraak van een minuut of vijf waarna we nog wat bij elkaar bleven zitten praten over thuis en over meisjes en over al die andere dingen die zo belangrijk zijn voor jongens van die leeftijd, waarna we weer naar onze hutten terug konden keren. Zo'n „dienst“ duurde maar ongeveer een uur. Van de drieduizend man gingen er slechts 35 of 40 iedere dag naar de dienst; slechts dertig of veertig. Een afspiegeling van de maatschappij, vindt u niet? Kijkt u maar eens om u heen, naar uw school, uw ring, uw wijk of de andere gemeenschappen om u heen.

De laatste dag van de reis werd er voor het laatst een dienst gehouden. Omdat we in de zaal waar we gewoonlijk bijeenkwamen geen plaats genoeg hadden, werd de dienst op het dek gehouden. Daar nam ik een van de interessantste studies over het menselijke leven waar die ik ooit aanschouwde. Weet u wat er die dag, de éénentwintigste juli 1944 gebeurde? Op die dag kwamen er drieduizend man naar de dienst! Drieduizend man interesseerden zich ineens voor de hogere waarden van dit leven! Men ziet hoe de mensen een beroep doen op de godsdienst als zij zich werkelijk in een crisissituatie bevinden. Zij voelden, zoals slechts mogelijk is wanneer men zich bedreigt voelt, de behoefte aan hulp van hogerhand, of ze nu winstkelner, misdadiger of honkballer waren.

Ik zal die dienst nooit vergeten. Zij

werd geleid door een geweldige protestantse aalmoezenier. Hij was eerlijk en oprecht, en hij sprak in zeer duidelijke bewoordingen. Wij zaten daar, 3000 stemmen die als openingslied „Blijf met mij, Heer“ zongen. Kunt u zich voorstellen hoe een koor van 3000 soldaten hun diepste gevoelens uit, waarschijnlijk in de meeste gevallen voor het eerst van hun leven? Kunt u zich voorstellen hoe dat klinkt? Op de andere schepen van het convooi hoorde men hetzelfde gezang weerklinken. Er werd een kort openingsgebed gehouden en toen sprak de aalmoezenier ons op zeer ernstige toon toe, zo ernstig als ik nog nooit iemand gezien heb.

Hij zei: „Mannen, ik wil vanavond de waarheid niet voor jullie verborgen houden. Jullie zijn het afgelopen jaar opgeleid voor hetgeen jullie morgen moeten doen en jullie weten wat je te doen staat. Legerstatistieken tonen aan dat bij een invasie zoals jullie morgen zullen uitvoeren vele slachtoffers zullen vallen. We zullen een prijs moeten betalen om dit eiland te kunnen veroveren. Als onze gegevens juist zijn, dan zal waarschijnlijk de helft van jullie voor morgenochtend acht uur al gestorven zijn. Wat ik bedoel mannen, is dat de helft van jullie morgen voor acht voor het aangezicht van de Schepper staat. Ben je daarop voorbereid?“

Hoe zouden jullie, jongemensen, daarop antwoorden? Ik was toen achttien jaar. Als iemand tegen jullie zei: „Morgen om acht uur moeten jullie tegenover de Here rekenschap afleggen van je levenshouding en van je daden,“ hoe zouden jullie je dan voelen? Daar zat ik dan en dacht na over die geweldige honkbalperiode. Zie je hoe onbelangrijk die dan ineens lijkt te zijn? Contracten, roem, geld is niets meer waard vergeleken met waar het in dit leven werkelijk om gaat.

Voor het eerst wilde ik iets weten over de waarde van de godsdienst. Bestaat er werkelijk een God? Waarom moet ik vechten? Waarom zou ik iemand doden die ik nog nooit gezien heb? Tientallen van dit soort vragen speelden door mijn gedachten. Waarom? Waarom? Dit soort vragen moeten wij ons ook nu stellen. Waarom

doen we de dingen die we doen in ons aardse leven?

Enfin, even later was de dienst afgelopen. De volgende morgen, toen de fluit ging, maakten wij ons klaar om van boord te gaan. Ik weet nog hoe ik me voelde toen we op het kleine koraalrif aan land gingen. Het was toen net hoog water en ik moest door water dat me tot de borst kwam naar de kust waden. Het geweer moest ik boven mijn hoofd houden en ik moest mij een weg banen tussen de dode lichamen van mijn vrienden door en van de jongens die samen met mij waren opgeleid. Probeer me niet wijs te maken dat je je op dat moment geen vragen stelt. Waarom lag die jongen van negentien daar voorover in de modder? Waarom?

Ik herinner mij hoe ik vroeger vaak met mijn vader neerknielde en hoe hij dan zijn diepste gevoelens kenbaar maakte aan zijn hemelse Vader. Mijn vader was een intelligent, geslaagd zakenman, erg gezien, een groot leider bij wie anderen om raad kwamen vragen en toch knielde hij vaak op zijn eigen nederige wijze neer om de Here om raad te vragen. Ik heb vaak meegemaakt hoe mijn vader dat deed met een traan in zijn ogen, naar de hemel opkeek en de Here dankte.

Toen ik op Guam aan land ging, kende ik God niet. Maar één ding wist ik zeker toen ik op die noodlottige dag door het water waadde, op weg naar de kust: dat mijn vader wist dat God bestond en dat mijn vader antwoord kreeg. En terwijl ik bezig was een mangat te graven, wist ik dat ik ook kon wat mijn vader kon. Ik zal eeuwig dankbaar blijven voor de leiding en de lessen van mijn vader. Toen ik neerknielde, blootshoofds, op gevaar af dat ik zo ieder moment neergeschoten kon worden, stelde ik mijn hemelse Vader de volgende zeer eenvoudige vragen: „Leeft u werkelijk? Bestaat u echt? Is Jezus Christus werkelijk de Heiland? Was Joseph Smith werkelijk een profeet van God, zoals ik mijn hele leven lang al heb horen vertellen en niet kan geloven?“ En toen gebeurde het. Die welkome innerlijke bevestiging. De Hellige Geest die mijn geest aanraakte en met zachte stem zei: „Het is zo.“ Het gevoel in mijn hart

was zo overweldigend dat ik op die dag in juli uit mijn mangat had kunnen komen en ongedeerd over het strijdveld had kunnen lopen. Zo vredig en beschermd voelde ik mij.

Ik had een getuigenis ontvangen, omdat ik met een „eerlijke bedoeling” gevraagd had (Moroni 10:4). Ik had al duizend keer daarvoor gebeden, zonder gevoel, omdat er vanuit ons gezin en vanuit de kerk druk op mij was uitgeoefend om te bidden. Maar nu wilde ik het echt weten. „Bent u daar Here? Zeg het mij?” En dat heeft Hij toen gedaan. En sinds die dag heb ik mijn leven aan Hem gewijd. Ik heb de ene bevestiging na de andere gehad dat deze kerk de ware kerk is, dat Joseph Smith geroepen en geordend was om de kerk te herstellen.

Ik heb het niet op basis van slechts één getuigenis aangenomen, en ik denk dat de meeste mensen dat niet zullen doen. Toen ik uit de oorlog terugkwam, gebruikte ik de zekerheden die ik in het leger had gekregen en ging naar de universiteit. Ik bezocht een protestantse theologische hogeschool en studeerde gelijk af met hun diploma's omdat ik wilde zien of de mormoonse kerk wat de schriften betreft de proef kon doorstaan. Ik kan u niet zeggen hoe blij ik ben niet alleen dat ik een getuigenis kreeg, toen ik erom vroeg zoals Moroni aangaf, maar ik heb het jarenlang op een van de beste theologische hogescholen van Amerika op de proef gesteld. En het evangelie is waar, broeders en zusters. Bent u bereid uw tijd en uw energie aan bidden te besteden om te zien of ik gelijk heb?

Voor ik naar het oorlogsterrein vertrok, had ik op aandringen van mijn vader nog een patriarchale zegen ontvangen. Zoals u weet stelt deze handoplegging die door hen die het priesterschap dragen wordt verricht ons in staat onze geestelijke mogelijkheden, onze verborgen capaciteiten te zien en wel zo dat wij kunnen vertellen hoe ons verdere leven eruit zal zien, dat wil zeggen als wij de beginselen van het evangelie nakomen. In de patriarchale zegen werd in een aantal alinea's verteld dat ik oud zou worden, dat ik een vrouw zou krijgen en een gezin zou stichten en een aantal gebeurtenissen

in de kerk mee zou maken. De zegen besloot, zoals zo dikwijls het geval is, met de voorwaardelijke bijzin: „als de geest maar gewillig is.” Dat was de voorwaarde: „Als de geest maar gewillig is, Paul, dan zullen deze dingen geschieden.” In de patriarchale zegen was bovendien sprake van Gods tussenkomst in tijd van oorlog.

Mijn legeronderdeel dat op die noodlottige dag in juli uit San Francisco vertrok bestond uit duizend man. Tweeënehalf jaar later kwamen er van die duizend slechts zes man terug. Van die zes man hadden er vijf twee of meer malen zware verwondingen opgelopen. Er zijn letterlijk duizenden incidenten geweest, waarbij ik door de vijand van de aarde weggevaagd had kunnen worden, maar om een of andere reden gebeurde dat niet.

Om een voorbeeld te geven: op een dag kreeg mijn groep de opdracht uit te gaan zoeken waar de vijand lag en waar zij hun munitie en verdere voorraden hadden opgeslagen. We kregen een dag en een nacht de tijd voor deze opdracht en moesten ons de volgende morgen weer melden. We gingen op weg en slaagden er na verloop van tijd in achter hun linies te komen. We ontdekten wat hun positie was en waar zij hun munitievoorraad hadden liggen, tekenden dit aan op de kaart die we bij ons hadden en gingen vervolgens weer terug naar het kamp. Maar de linies waren veranderd: de vijand hield nu het gebied bezet waar wij de vorige dag nog waren geweest. Op een gegeven moment kwamen we in een dal, waarin wij dachten dat ons leger de scepter zwaaid, maar de vijand had de bergen aan beide zijden van het dal in bezit en wij bevonden ons daar in het dal midden tussen hen in. We zochten dekking in een diepe granaatrechter.

Het was al laat in de middag toen we in deze vreemde situatie geraakten. We wisten dat we er voor het donker uit moesten zien te komen, omdat de vijand ons aan zou vallen, wat de meest afschuwelijke gevolgen kon hebben, nu we ons in deze netelige positie bevonden. En dus zaten we daar met ons elfven plannen te maken wat we zouden doen en hoe we het zouden doen. We waren nog ongeveer

350 of 400 meter van onze eigen linies af. We konden onze kameraden zelfs horen schreeuwen, toen ze zagen dat we al in moeilijkheden waren, maar het was al te laat. We schreeuwden terug dat we het op een lopen zouden zetten, en dat we het hun zouden laten weten, wanneer we wisten hoe we het zouden gaan doen. Na uitvoerig overleg te hebben besloten we dat we bij het invallen van de schemering samen op weg zouden gaan, maar dat sommigen het niet zouden halen. Maar het was de enige manier om tenminste een aantal van ons te redden. Als men daar zo zit, heeft men lang de tijd om voor zichzelf na te denken, dat kan ik u wel verzekeren.

We spraken af dat we om kwart over zes zouden vertrekken, omdat het dan al zo donker was dat we niet zo gauw gezien zouden worden, maar nog wel zo licht dat wij onze weg konden vinden. We vroegen onze kameraden ons zoveel mogelijk met geweervuur te beschermen. Alles wat zwaar was lieten we achter: onze geweren, onze munitie, onze zakken en onze handgranaten. We zorgden dat ze niet bij elkaar lagen, zodat de vijand ze niet kon gebruiken. Toen zaten we daar nog wat te praten en te filosoferen. De anderen vroegen mij of ik wilde knielen en hen voorgaan in het gebed. We beloofden elkaar toen dat, als een van ons het niet zou halen en de anderen wel, wij voor het getroffen gezin zouden zorgen.

Ik droeg mijn patriarchale zegen altijd bij me, en ik weet nog dat ik er om vijf minuten over zes in gekeken heb. Ik bestudeerde de zegen en las de mij zo bekende zin: „Paul, je zult een aantal dingen zien gebeuren, als de geest maar gewillig is.” Het was onmogelijk om met menselijke hulpmiddelen alleen uit de penibele situatie te geraken. U zou er bij hebben moeten zijn om te kunnen begrijpen wat ik bedoel.

Enfin, het werd kwart over zes. We gaven elkaar de hand en u heeft nog nooit elf mensen zo hard zien lopen. Drie of vier kwamen nooit boven de grond uit: ze werden door machinegeweren gedood. Een van mijn beste vrienden werd bijna in tweeën gedeeld door kogels uit een machinegeweer,

maar terwijl ik stopte om hem te helpen zag ik dat het met hem hopeloos was en dus rende ik verder. Het had hard geregend en de grond was glad, modderig en het was bitter koud. Bijna iedere keer als je een stap zette, gleed je uit. Ik liep nu eens naar rechts dan weer naar links en ik wist dat er een scherpschutter met een machinegeweer op mij vuurde omdat de modder achter me me om de oren vloog. Als ik een andere kant opging, ging het vuur automatisch mee. Ik liep zo hard ik kon. Iedereen rende nu alleen voor zijn eigen leven. Toen ik ongeveer vijftig meter van ons gat af was, kreeg de sluipschutter mij recht in het vizier en troffen de eerste schoten mij in de hiel van mijn rechervoet. De kogels reten mijn laars open, snel en

zonder mijn lichaam aan te raken. Ik verloor mijn evenwicht en viel op mijn knieën. Toen ik neerviel gingen de kogels rakelings langs mijn rug en rukten mijn riem, de veldfles en het tasje voor de kogels van mijn rug af, zonder mij echter te raken. Toen ik opstond werd ik getroffen door een aantal schoten achter in mijn helm. Eén kogel raakte het stalen gedeelte van mijn helm, drong tot boven aan toe door en deed de helm in twee stukken breken, maar de kogel raakte mij niet. Ik nam een duik en werd wederom getroffen door een kogel, net naast mijn arm, zodat ik de mouwen van mijn jack zo uit kon trekken zonder mijn jasje uit te doen. Nog eenmaal dook ik naar voren en ik viel onze linie binnen, in de armen van een van de vuil-

ste sergeanten die ik ooit gezien heb. Hij had alles gezien en zei: „Paul, jij hebt geluk gehad.” Hij zei: „Kom maar mee.” Ik kroop overeind en ontdekte dat ik de enige van de elf was die verder was gekomen dan de eerste honderd meter.

Een kwestie van geluk hebben? U mag het noemen zoals u wilt. Maar ik kreeg bevestiging na bevestiging. Duizenden van dergelijke voorvallen vonden plaats in de twee jaren dat ik gevocht heb. Ik vertel deze dingen alleen, omdat ik vind dat jongemensen overal ter wereld, of ze nu lid zijn van onze kerk of niet, hun eigen ziel moeten onderzoeken, en moeten nagaan welke rol zij in dit leven spelen, omdat zij nu op een moment zijn, waarop ze zich kunnen voorbereiden.

Hier Indonesië

Het is nu ongeveer acht maanden geleden dat we Nederland verlieten, en hoewel velen die in contact staan met onze achtergebleven familieleden intussen wel het een en ander vernomen zullen hebben, wilden we graag een berichtje sturen aan hen die eens ook nauw verbonden waren met het verre Indonesië, of aan hen die daar momenteel interesse in hebben. Maar in de eerste plaats wil ik van deze gelegenheid gebruik maken om onze dankbaarheid te uiten ten aanzien van onze hemelse Vader, Die mijn

gezin en mij in de gelegenheid gesteld heeft om in dit gedeelte van Zijn wijngaard te mogen werken.

Zoprijdag 4 juli 1975, betrad ik voor het eerst na 25 jaar de Indonesische bodem en het was hartversterkend dat bij de uitgang van de luchthaven twee jongemannen stonden met witte overhemden aan en een das om, om hun nieuwe zendingspresident te verwelkomen.

Er waren vele indrukken te verwerken, want Jakarta waar ik zes jaar gewoond heb, herkende ik niet meer terug. Anders was het met andere steden zoals Bandung en Malang waar in de loop der tijd niet veel veranderd was. Ook aan het verkeer dat in Jakarta chaotisch aandoet moest ik wennen en het duurde drie weken voordat ik mij achter het stuur van een auto waagde.

En toch is Indonesië op zich, in al die jaren eigenlijk niet veranderd. Men treft nog steeds het grote verschil tussen de rijken en de armen aan. Men vindt er nog steeds de rustige gemoedelijkheid van de oesewagendrijver. En nog altijd houdt de betjarijder (berijder van de driewielige fietstaxi) in volkomen overgave zijn middagdutje aan de kant van de weg. Met uitzondering van de autobestuurders en de honder-

den motorrijders schijnt dan ook niemand haast te hebben.

Het is nog altijd de vriendelijke en behulpzame Indonesiër die je er aantreft. En het doet je goed om met deze mensen weer contact te hebben.

De Kerk maakt in Indonesië goede vooruitgang.

Op aanwijzing van het Eerste Presidentschap werd op zondag 26 oktober 1969 dit land door Apostel Ezra Taft Benson geopend voor de verspreiding van het Evangelie. En sedert die tijd is het ledental gegroeid tot 987.

Er zijn op het ogenblik acht gemeenten, die door lokale broeders geleid worden. Het zijn Jakarta, Bogor (het vroegere Buitenzorg), Bandung, Semarang, Jokja, Solo, Surabaya en Malang. Madiun werd de vorige maand geopend, er zijn zendingen heen maar er is nog geen gemeente gevestigd. Verder zijn er in Kalimantan (Borneo) twee afhankelijkke zondagsscholen ten behoeve van enkele Amerikaanse gezinnen, een in Balikpapan en een in Bontang.

Het aantal zendingen bedraagt behalve Zr. Gout en mij 48. Hiervan komen er 42 uit Amerika. Er zijn vier Indonesische full-time zendingen en twee Nederlanders. Er

staan nog enkele Indonesiërs op de nominatie om geroepen te worden. De Nederlanders zijn Michael de Jager en Robert van de Vlis. Ze doen buitengewoon goed werk en oogsten nu reeds veel waardering. Vooral het Nederlands sprekende gedeelte van de bevolking — en dat is veel groter dan men zou vermoeden — is erg met hen ingenomen. Dit komt doordat men over het algemeen beter Nederlands spreekt dan Engels en vaak is het zelfs zo, dat men gemakkelijker Nederlands begrijpt dan de Bahasa Indonesia. We hopen dan ook dat er vele jongemannen zich voor de zending zullen opgeven, want we zijn ervan overtuigd dat hen hier een mooi en groots werk te wachten staat. De manier van werken is hier heel anders dan in Nederland. We mogen namelijk niet in het openbaar de mensen aanspreken en ook is het verboden om langs de deuren te gaan. We moeten het dan ook van de verwijzingen hebben. Op zichzelf is dit een heel goede methode, maar we hebben er hulp bij nodig. En er zijn ongetwijfeld velen onder u die ons een grote dienst kunnen bewijzen. Namelijk zij die nog familieleden vrienden of kennissen hebben die in Indonesië woonachtig zijn. Graag ontvangen wij:

1. Hun namen en adressen.
2. Uw naam, adres en verwantschap.
3. Een kort verslag hoe u lid van de Kerk geworden bent.
4. Een korte getuigenis betreffende de betekenis van het Evangelie in uw leven.
5. Zo mogelijk een foto van u en uw gezin en hoe het met u gaat.

Met deze gegevens kunnen de zendingen hen dan bezoeken en hun uw groeten overbrengen. U kunt uw gegevens het beste rechtstreeks aan mij zenden:

H. Gout, Jalan Kemanggisan 36, Jakarta (Slipi), Indonesia.

Bij voorbaat onze hartelijke dank. Moge onze hemelse Vader u steeds rijkelijk blijven zegenen in onze bediening in de Naam van Jezus Christus.

Met vriendelijke groeten,
H. Gout.

Hoofdredacteur kerkelijke tijdschriften overleden

DOOR JAY M. TODD,
Algemeen redacteur Ensign

Na een dienstperiode van bijna dertig jaar is Doyle L. Green, hoofdredacteur kerkelijke tijdschriften en een van de belangrijkste figuren in de journalistiek van de kerk op 23 november overleden. De laatste jaren was zijn gezondheid achteruitgegaan; hij leed aan kanker. Hij is zestig jaar oud geworden.

Vóór de oprichting van het bureau Interne Communicatie in 1972, had broeder Green een aantal jaren de verantwoording voor alle publicaties van de kerk. Hij richtte de centrale redactie op en de grafische afdeling. Alle handboeken lesboeken en tijdschriften vielen onder zijn redactie en werden onder zijn leiding geïllustreerd en gepubliceerd.

De heiligen van de eilanden in de Grote Oceaan namen een grote plaats in zijn hart in, nadat hij van 1936 tot 1939 in Tahiti op zending was geweest. Hij hield veel van het Heilige Land en was bekend om zijn geïllustreerde publicatie van **In the Footsteps of Jesus**, handelend over dit land en zijn **Journeys and Ministry of Jesus the Christ**. Hij schreef vijf boeken, waarvan **Meet the Mormons** het meest bekend is. Het wordt door duizenden zendingen en leden over de gehele wereld gebruikt, als zij de kerk bij hun vrienden introduceren.

Het stemde hem nederig dat hij een boek geschreven had dat op die manier kon worden gebruikt en het is een passend aandenken aan een man die zoveel hield van het evangelie, haar waarheden en haar leiders. Hij diende de leiders van de kerk met veel toewijding en overgave. Tweeëntwintig jaar lang was hij lid van het algemeen bestuur van de OOVJM en vanaf 1972 was hij patriarch van de ring. In het perscommuniqué, dat bij zijn dood verscheen, zeiden degenen die met hem werkten: „Wij vertrouwden op

zijn inzicht. Wij respecteerden zijn vakkennis. Wij bewonderden zijn moed. Wij hielden van zijn opgewekte aard en zijn subtiele humor. Zijn vriendelijkheid en eerlijkheid waren hartverwarmend. Wij zien met vreugde een hereniging tegemoet.

Hoe een schilderij van Rembrandt ons kan inspireren

De Nederlandse schilder Rembrandt heeft een prachtig schilderij van de kruisiging geschilderd.

Als men naar het schilderij kijkt, wordt het oog getroffen door de centrale figuur. Maar als je in de schaduwen kijkt zie je een andere figuur. Zij die de geschiedenis van het schilderij en de kunstenaar kennen, zeggen dat Rembrandt zichzelf op de achtergrond heeft geschilderd. Hij wilde uitbeelden dat hij door zijn onbedachtzaamheid, zijn niet bedoelde zonden, zijn verkeerd gerichte inspanning en slecht voorbeeld, eraan had meegeholpen Christus te kruisigen.

De meeste mensen willen eigenlijk geen kwaad doen. Een lid van de kerk die zijn taak veronachtzaamt, is niet van plan iemand kwaad te doen. Maar het heeft desondanks een nadelige invloed op het leven van anderen. Het was een inspirerende gedachte dat Rembrandt aan zichzelf kon denken in de rol die velen van ons, zonder dat wij het willen, soms spelen. Rembrandt maakte zichzelf tenminste niets wijs. Ergens op de donkere achtergrond helpen wij misschien ook wel de duivelse krachten. Het is een mogelijkheid waarop wij bedacht moeten zijn.

President Neil W. Kooyman

Een nieuwe tempel voor Seattle

Op 15 november 1975 kondigde in Seattle het Eerste presidium de bouw van een nieuwe tempel in Seattle aan. Dit is de derde maal binnen een jaar dat de bouw van een nieuwe tempel wordt aangekondigd.

De aankondiging werd gedaan na een vergadering in de ring Seattle North van ringpresidenten en andere ambtenaren die ongeveer 170.000 leden vertegenwoordigen uit Washington, Oregon, Alaska, Noord Idaho en Brits Columbia.

President Kimball zei dat later zou worden aangekondigd waar de tempel zou worden gebouwd.

Men verwacht niet dat er vóór het einde van 1976 met de bouw, die ongeveer twee jaar in beslag zal nemen, zal worden begonnen.

De leden van de kerk die in het

tempeldistrict wonen zal worden verzocht in de bouwkosten bij te dragen.

President Kimball merkte op dat de tempel van Seattle de negentiende is in de rij tempels die op dit moment, over de hele wereld verspreid, in gebruik zijn.

De twee andere tempels die gebouwd zullen worden zijn die van Sao Paulo, die op 1 maart 1975 werd aangekondigd, en die van Tokio, aangekondigd op 9 augustus 1975. Twee andere tempels, onder andere de eerste tempel die in de pioniersdagen werd gebouwd, werden het afgelopen jaar na uitgebreide herstelwerkzaamheden opnieuw ingewijd. De tempel van Arizona in Mesa werd opnieuw ingewijd op 15 april 1975, en die van St. George op 11 november 1975.

Er zijn nu meer dan zesendertig ringen in het tempeldistrict van Seattle en men verwacht dat de groei zal blijven toenemen.

niet inbegrepen de duizenden ringzendingen die in hun gebied werken.

Op 3 november 1975 waren er 21.860 zendingen in het veld. In de periode september 1974 tot september 1975 werden 13.004 nieuwe zendingen geroepen. Zij vervingen degenen die naar huis gingen en breidden aldus het aantal zendingen die in het veld werkten uit.

De vruchten van de arbeid — het brengen van Gods kinderen naar de wateren des doops — nemen ook in aantal toe. In het afgelopen jaar was er een toename van 26,6 procent in het aantal gedoopten.

Volgens het rapport zendingsonwikkeling werden er van september 1973 tot september 1974 74.970, en van september 1974 tot september 1975, 94.886 mensen gedoopt.

Onderwijs alle natïën

111 zendingengebieden 1974
133 zendingengebieden 1975
163 zendingengebieden beraamd voor 1976

"Gaat heen in de gehele wereld"

Toen de opgestane Heiland op de berg in Galilea aan zijn elf discipelen verscheen zei hij tegen hen:

„Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes.” (Matteüs 28:19.)

Deze opdracht aan zijn discipelen is het doel van het Bureau voor het Zendingswerk in zijn kerk van vandaag.

Een verslag dat onlangs door het Uitvoerend Zendingcomité is samengesteld, toont aan hoe snel het zendingswerk in antwoord op de uitdaging van president Kimball over heel de wereld groeit.

In zijn conferentie en andere toespraken, zowel in de Verenigde Staten als elders, heeft president Kimball de nadruk gelegd op de behoefte aan steeds meer zendingen. Hij heeft een beroep gedaan op de leden van de kerk „zich meer in te spannen”, en er de na-

druk op gelegd dat „we beter voorbereid moeten zijn” om het evangelie te onderwijzen.

In 1974, kort nadat president Kimball profeet en president van de kerk was geworden, waren er over de gehele wereld verspreid, 111 zendingengebieden. Dit aantal is met 19,8 procent gestegen tot 133 zendingengebieden nu het einde van 1975 nadert.

Het komende jaar houdt men rekening met minstens 163 zendingengebieden of een toename van 22,6 t.o.v. 1975.

Als er meer zendingengebieden komen, is het vanzelfsprekend dat aan het verzoek van president Kimball om „meer zendingen” moet worden voldaan.

In september 1973 waren er 15.903 full-time zendingen over de gehele wereld aan het werk.

Tegen september van het jaar daarop was het aantal gestegen tot 17.557, een toename van 10,4 procent. September 1975 stonden er 21.163 namen van mensen die het evangelie prediken op de zendelingenlijst. Natuurlijk zijn in dit getal

Aantal zendingengebieden

De oproep van president Kimball: „We hebben meer zendingen nodig . . .”

15.903 september 1973
17.557 september 1974
21.163 september 1975

Aantal zendingen

Doop hen . . .
74.970 september 1973 tot september 1974
94.886 september 1974 tot september 1975

Aantal gedoopten

Toename aantal zendingengebieden in percenten September 1974 tot september 1975 19,8 %
Toename aantal zendingen in percenten September 1974 tot september 1975 20,5 %
Stijging van het aantal gedoopten in percenten September 1974 tot september 1975 26,6 %
Aantal gedoopten per full-time zending September 1974 tot september 1975 4,9

Het midden van nergens

De horizon werd nog niet wazig door de opkomende zon toen een trein bij een zijspoor in Zuid Mexico stopte om water in te nemen. Er was geen stad te zien, niets, behalve de schemerige contouren van de bergen en de wildernis.

Voordat de trein de eerste stoom kon uitblazen om weer verder te gaan porde een Mexicaanse jongen, in een pak met das, met zijn elleboog plotseling zijn Amerikaanse collega in de zij. Ze zaten op een der banken in het gedeelte voor passagiers.

„Pak je koffer”, zei hij, „we stappen uit”.

Hij schoof de onduidelijke protesten van zijn slaperige vriend op zij en weldra stonden beiden om vier uur in de koude nacht naast het spoor terwijl de trein snuivend en blazend weer vertrok. Eindelijk werd de collega wakker en zei ongelovig: „Maar het is midden in de nacht, wij zijn in het midden van

nergens en er komt morgenochtend pas een andere trein!”

„Weet ik”, antwoordde de jonge Mexicaan, „maar de Geest zei mij uit te stappen. Zijn collega haalde de schouders op. Tegen dat soort motieven viel niet te argumenteren. Ouderling Parra, districtsresident van het district Puebla van de zending was geen dwaas. Iedereen wist dat hij dicht bij de Here leefde.

„Daar zijn we dan”, zei de Amerikaan stoïcijns. „Wat nu?” Ouderling Parra wees ergens in de duisternis. „We beginnen te lopen,” zei hij. Dus liepen ze, klauterden aan een kant de berg op en gingen er de andere kant weer af. De ochtendschemering liet een andere berg er achter zien, en daar achter weer een, ze beklommen ze. Eindelijk, ongeveer 27 km verder, kwamen ze bij een dorp. Ze beklommen een dichtbij gelegen kleine heuvel, pakten hun gezangenboeken en zongen een lofzang.

Toen ze die lofzang hadden gezongen, zongen ze een andere, en nog een, totdat alle mensen van het dorp hun huizen uitkwamen en de heuvel beklommen om te zien wat er aan de hand was.

Toen allen om de twee zendelingen verzameld waren, begonnen ze te prediken. Ze predikten een halve dag en toen ze hun prediking beëindigd hadden sloten ze een kleine stroom af die daar dichtbij was en doopten daar alle mensen die acht jaar of ouder waren. Daarna ordenden ze een ouderling tot president van de nieuwe kleine gemeente en wandelden terug om de trein van de volgende dag te nemen. Ouderling Parra is kortgeleden terug geweest in Zuid Mexico, deze keer als president van de zending Mexico Vera Cruz. De zending heeft de meeste dopelingen in de kerk; heeft een hoog aantal actieve leden en beroept zich op het grote zendingswerk van de jongeren.

Het kleine dorp in de bergen is een bloeiende gemeente met ongeveer 200 leden.

Het leven is voor hen heel anders geworden daar een mormoonse ouderling om 4 uur in de nacht voldoende geloof had om plotseling uit de trein te stappen in het midden van nergens.

